

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρρησίαν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβαίνει,
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμινικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

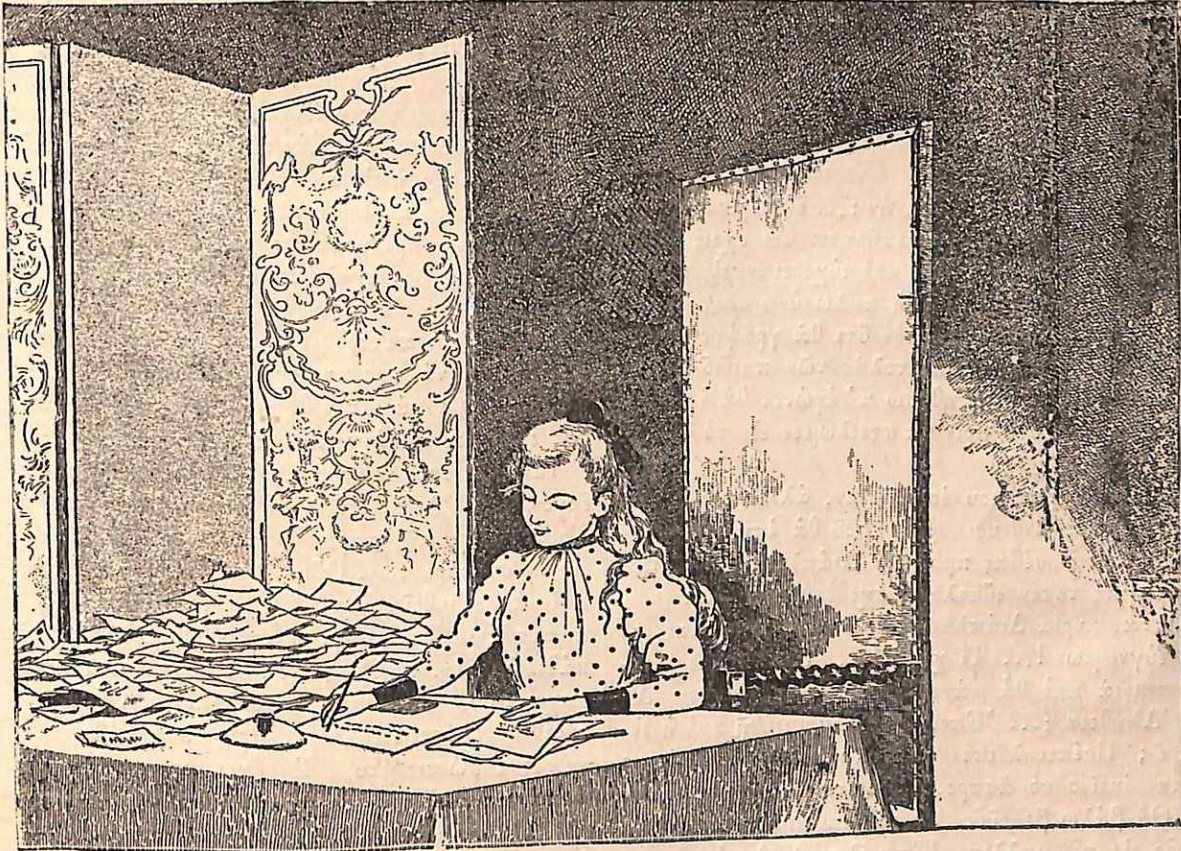
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Δεκεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 49—50

ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΑΛΗΜΕΡΑ ΣΑΣ, δεσποινίδες! Καλημέρας, κύριοι!

Εἶμαι ἡ Ἀγάπη ἡ μεγαλητέρα ἀπὸ τὰς δώδεκα ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία...

Πρῶτα — πρῶτα θά σας εἶπω ἓν μικρὸν μυστικόν: Τὸν ζηλεύω τὸν Ἀνανίαν. Ὅχι ὅτι εἶνε πλέον εὐμορφος ἢ πλέον ἐξυπνος ἀπὸ ἐμέ, — ὦ, μπᾶ! ἔχω κ' ἐγὼ τὸν ἐγωϊσμόν μου, τί νομίζετε; — τὸν ζηλεύω ὅμως διότι τὸν ἀγαπάτε καὶ τὸν ἐκτιμᾶτε τόσο πολύ, πού το ἐπῆρε ἐπάνω του. Ἄ, μὲ τὸ

δίχκο του! Κ' ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ ὑπερήφανη καὶ εὐτυχής, ἂν μ' ἀγαπούσατε ὅπως ἐκείνον. Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα ἡ ἀγάπη τόσοῦ πολλῶν καὶ καλῶν δεσποινίδων καὶ κυρίων!

Αὐτὰ ἔλεγα μίαν ἡμέραν — θὰ εἶνε δύο μῆνες τώρα, — εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Μάρθαν. Ἄν καὶ τὴν παρεκάλεσα πολὺ νὰ μὴ εἰπῇ τίποτε εἰς κανένα, ἐκείνη ὅμως ἐπῆγε καὶ τα εἶπεν ὅλα... εἰς ποῖον νομίζετε; — εἰς τὴν Διάπλαιν τὴν ἰδίαν! Φαντασθῆτε! Ἐπῆγα νὰ σκᾶσω, ὅταν το ἔμαθα. Ἐφοβήθηκα μήπως με παρέξηγησῃ καὶ με μαλώσῃ ἡ κυρία Διάπλαις. Δι' αὐτὸ ἔτρεμα ὅταν μ' ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Γραφεῖόν της, Συλλογισθῆτε ὅμως τὴν χάραν μου ὅταν, ἀντὶ νὰ τὴν ἰδῶ σοβαρὰν ἢ θυμωμένην, τὴν εἶδα γελαστὴν καὶ προσηνῇ, ὅπως πάντοτε, καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ἀκούσω νὰ με μαλώνῃ διὰ τὴν ἄτοπον φιλοδοξίαν μου, τὴν ἤκουσα νὰ μου λέγῃ μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν:

— Καλή μου 'Αγάπη, τὸ αἶσθημά σου εἶνε πολὺ εὐγενές. Εἶνε πραγματικῶς εὐτύχημα νὰ γνωρίζεται κανεὶς ἀπὸ τὰ προτερήματά του καὶ νὰ ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν κόσμον. Δικαιῶς ζηλεύεις τὸν 'Ανανίαν, ὁ ὁποῖος τὸ κατῴρθωσε. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἔχῃς ὀλιγώτερα προτερήματα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου. 'Εγὼ τοῦλάχιστον εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ... 'Αλλ' ἡ μεγάλη διαφορά μεταξὺ τοῦ 'Ανανία καὶ σοῦ, εἶνε ὅτι εἰς ἐκείνον ἔδωσα ἀφορμὴν νὰ γνωρισθῇ περισσότερον μὲ τοὺς φίλους μου, ἐνῶ εἰς σέ, καλή μου 'Αγάπη, ὅχι ἀκόμη. Λοιπὸν, διὰ νὰ ἐπανορθώσω αὐτὴν τὴν ἀδικίαν θὰ σου ἀναθέσω...

— Νὰ τακτοποιήσω τὰς ἐπιστολὰς τῆς Τρίτης Κυριακῆς; εἶπα μὲ ζωηρότητα, ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν ὑποδοχὴν.

— Κάτι τι περισσότερον, εἶπεν ἡ Διάπλασις μειδιῶσα. Θὰ σου ἀναθέσω νὰ γράψῃς τὴν κρίσιν τῆς Τρίτης Κυριακῆς.

Τὸ θάρρος μου ἐκόπη διαμιᾶς.

— Μά... μὲ νομίζετε... ἱκανὴν; ... ἐψιθύρισα.

— Ναί· πολὺ μάλιστα. Παρατήρησα ὅτι ἔχεις πολλὴν καλαισθησίαν, ὑγιᾶ κρίσιν καὶ εὐχέρειαν εἰς τὸ νὰ ἐκφράζῃς τὰς ιδέας σου. — (ἂ! ἡ καλωσύνη σας, κυρία μου Διάπλασις!)—Νομίζω λοιπὸν ὅτι θὰ γράψῃς ὠραία τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τῶν παιδιῶν. 'Επειτα μὴ φοβῆσαι! θὰ σε βοηθήσω κ' ἐγώ... θὰ ἐπιθεωρήσω τὰ χειρόγραφα σου πρὶν τα στείλωμεν εἰς τὸ Τυπογραφεῖον.

— Ὅχι μόνον τὸ θάρρος μου ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ καὶ μ' ἔπιασεν ἕνας τέτοιος ἐνθουσιασμός, ποῦ θὰ ἐπηρεάσῃ, ἂν δὲν μ' ἐκρατοῦσε τὸ σέβας πρὸς τὴν Διάπλασιν. Εὕρισκα τὴν πρᾶγμα τὸν εὐκολον! σχεδὸν παιχνιδάκι.

— Μάλιστα, κυρία Διάπλασις! ἐφώναξα. Δέχομαι καὶ σας εἶμαι εὐγνώμων!... Τί χαρά!... 'Ετσι θὰ με γνωρίσουν τὰ παιδιὰ καὶ θὰ μάγαπήσουν ὅπως καὶ τὸν 'Ανανίαν... 'Αλήθεια; ... 'Επειτα θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ ἐκὼν μου; ἔ; Πρέπει λοιπὸν νὰ τελειώσω τὸ καινούργιον μου φέρεμα, ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο, 'ξεύρετε, μὲ τὰς κόκκινες πίκας... Θὰ βάλω βελούδον εἰς τὰ μανίκια καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον βελούδον εἰς τὰ μαλλιά. 'Ετσι ἐλπίζω νὰ κάμω καλὴν φρουράν.

— 'Αρχίσεις, βλέπω, καὶ σὺ τὰ λογοπαίγνια! εἶπεν ἡ Διάπλασις χαμογελῶσα. 'Αλλὰ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ τὰ φήσῃς. Προπάντων εἰς τὴν κρίσιν σου νὰ μὴ βάλῃς κανέναν τὰ λογοπαίγνια ὅς εἶνε τὸ ἀποκλειστικὸν πρὸνόμιον τοῦ 'Ανανία.

— Τούτα χαρίζω! εἶπα. 'Εγὼ τώρα θὰ γράψω ὀλόκληρον κρίσιν· κ' ἐκεῖνος ὅς μείνῃ πειὰ μὲ τὰ καλαμπούρια του.

Καὶ ἔτρεξα νὰ διαλαλήσω εἰς ὅλον τὸ σπῆτι τὸ μέγα γεγονός. Δὲν εἴμπορῶ νὰ σας περιγράψω τί κακὸν ἐγένεεν. 'Η Μάρθα μ' ἐφιλοῦσε καὶ ἔκλαιεν ἀπὸ τὴν χαράν της, ἐνῶ ἡ 'Ελπίς, ἡ Πίστις, — ἰδοὺ περιστάσεις νὰ μάθετε τὰ ὀνόματα καὶ τῶν ἄλλων μου ἀδελφῶν, — ἡ 'Αρετή, ἡ Καλή, ἡ Χρυσή, ἡ 'Ανθή, ἡ Εὐτυχία, ἡ Εὐφροσύνη, ἡ Διλή, ἡ Κική καὶ ἡ Φιφή, (σὰς τὰς ὀνόμασα κατὰ τάξιν ἡλικίας) ἐπηρεάσθησαν καὶ ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς φωνάς, μαζὶ μὲ τὴν Πίσσαν μας. Τὴν τιμὴν ποῦ μου ἔκαμιν ἡ Διάπλασις τὴν ἐθεωροῦσαν ὡς ἰδικὴν των· τὴν ἔκοψαν εἰς δώδεκα κομμάτια καὶ καθεμίᾳ ἐπῆρε ἀπὸ ἕνα.

Καὶ ἦσαν τὸσον ὑπερήφανες, ὥστε ὑποθέτω ὅτι εἰς ἐμὲ ἄφησαν τὸ μικρότερον κομμάτι!

Μόνον ὁ 'Ανανίας, — ἂ, μὰ θὰ τον μαρτυρήσω! — δὲν ἤκουσε τὸ πρᾶγμα μὲ πολὺ-πολὺ εὐχαρίστησιν. Καὶ ναί μὲν με συνεχάρη καὶ μ' εὐχάρη νὰ φανῶ ἀξία τῶν προσδοκιῶν ἄλλ' ἐγὼ ἔμαθα (πὼς μὴ μ' ἐρωτᾶτε!) ὅτι παρεπονέθη κρυφὰ εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν καὶ σχεδὸν μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια τῆς εἶπεν ὅτι αὐτὸς εἶχε περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ ἐμὲ — χί, χί, χί, — νὰ γράψῃ κρίσιν. 'Η Διάπλασις τὸν καθυσόχασε μὲ τὸν ὠραῖόν της τρόπον. Τοῦ ὑπενθύμισε τοὺς Ρεμβασμούς του, οἱ ὁποῖοι ἀρκοῦν διὰ νὰ τον δοξάσουν εἰς τὸν αἰῶνα (λέτε νὰ τον ἐκοροῖδεν καὶ λιγάκι;) τοῦ ὑπεσχέθη δὲ ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ του ἀνέθετε νὰ γράψῃ καὶ κάποιαν Κυριακὴν. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις δὲν εἶδε μὲ καλὸν ὄμμα τὸ κίνημα τοῦ 'Ανανία καὶ διὰ νὰ τον τιμωρήσῃ διὰ τὸν ἐγωϊσμόν του, δὲν ἠθέλησε νὰ δημοσιευθῇ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ εἰκὼν του. 'Αλλὰ καὶ ὁ 'Ανανίας μετενόησε διὰ τὸ αἶσθημα τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ ἀπόδειξεν ὅτι ἐφάνη προθυμότατος νὰ με βοηθήσῃ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ μου εἴπῃ ὡς μεγαλῆτερος καὶ καλὸς ἀδελφός πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν ἤξευρα... Ὁραῖον πρᾶγμα ἡ μετανοία! ἡ ἐμπρακτος μετάνοια μάλιστα. Καὶ ἰδοὺ πῶς, ἐνῶ ἤθελα νὰ σας κατηγορήσω τὸν 'Ανανίαν, εὕρισκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σας τον ἐπαινέσω καὶ νὰ σας εἴπω νὰ τον ἀγαπᾶτε ἀκόμη περισσότερον. Βέβαια!

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω μὲ πόσον ζῆλον ἀνέλαβα τὸ ἔργον μου. 'Απὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν αἱ ἀπαντήσεις τῆς Τρίτης Κυριακῆς παρεδίδοντο εἰς ἐμὲ καὶ τὰς ἐφύλαττα εἰς τὸ συρτάρι των. Οὔτε ἐπερίμενα νὰ λήξῃ ἡ προθυμία καὶ νὰ μαζευθοῦν ὅλοι, διὰ νὰ σας ἀναγνώσω καὶ νὰ σας κατατάξω. Τὰς ἀνεγίνωσκα εὐθὺς καθὼς τὰς ἐλάμβανα, καθε ἡμέραν, καὶ τὰς ἐτοποθετοῦσα, ἀναλόγως τοῦ περιεχομένου, εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον. Οὕτω οἱ σωροὶ μου εὐρέθησαν ἑτοιμοὶ καὶ σήμερον ποῦ κάθημαι νὰ ἐκθέσω τὰς ἐντυπώσεις μου, δὲν ἔχω νὰ κοπιᾶσω πολὺ διὰ νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν μεθοδικῶς.

Πρὶν ἀρχίσω, θὰ κάμω ἓν παράπονον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ γράφουν ἀπ' ὅλα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί. Ὅσκις ἤρχετο ὁ γραμματοκομιστὴς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔτρεχα εἰς τὸ γραφεῖον καὶ παρέστεκα τὴν Διάπλασιν ποῦ ἀπεσφράγιζε τοὺς φακέλλους, διὰ νὰ παραλαμβάνω τὰς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς. Κάθε φάκελλος συνήθως περιεῖχεν εἰς πολλὰ χαρτιά πολλὰ πράγματα: ἐπιστολὴν, λύσεις, πνευματικὰ ἀσκήσεις, παιδικὸν πνεῦμα, ἀπάντησιν εἰς τὴν Κυριακὴν κτλ. κτλ. Εἰς ἐμὲ παρεδίδετο τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν Κυριακὴν καὶ ἡσύχαζα. 'Αλλὰ καμμιά φορὰ ὁ φάκελλος περιεῖχεν ἓν μόνον χαρτί καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ περιεῖχεν ἀπὸ ὅλα!

— 'Εχει καὶ Κυριακὴν, κυρία Διάπλασις; ἐρωτοῦσα.

— 'Εχει.

— Δόσετέ μου τὴν!

— Ὅχι! πρέπει πρῶτα νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅ,τι μοῦ γράφει ἐμένα.

— Νὰ κόψω λοιπὸν τὴν Κυριακὴν μὲ τὸ ψαλίδι καὶ νὰ τὴν πάρω;

— Μὰ πῶς, ἀφ' οὗ ἀπὸ πίσω ἔχει παιδικὸν πνεῦμα;

— Ὡ, δυστυχία! τί θὰ γίνῃ λοιπὸν;

— Νά, αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ φυλαχθῇ πρῶτα εἰς τὸ

συρτάρι τῆς ἀλληλογραφίας· ἀφ' οὗ ἀπαντήσω, θὰ δοθῇ εἰς τὸν 'Ανανίαν διὰ τὰς λύσεις· κατόπι θὰ το πάρω ἐγὼ — ἀφ' οὗ τελειώσῃ ὁ Διαγωνισμός τῶν λύσεων, — διὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, καὶ ὕστερα θὰ σοῦ το παραδώσω διὰ τὴν Κυριακὴν.

— Τί μπερδεψιά, κυρία Διάπλασις! Καὶ ἂν πρὶν τελειώσουν ὅλ' αὐτά, ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ποῦ θὰ γράψω τὴν κρίσιν;

— Τότε αὐτὴ ἡ ἀπάντησις θὰ μείνῃ ἀπέξω.

— Δόσετέ μου τὴν τότε καὶ ἀφ' οὗ γράψω τὴν κρίσιν, σὰς τὴν ἐπιστρέφω...

— Μὰ πῶς, ἀφ' οὗ μεθαύριον πρέπει νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν 'Αλληλογραφίαν;

— Τί νὰ γίνῃ τώρα;

Καὶ ἐβλεπόμην ἀμήχανοι καὶ αἱ δύο· καὶ αὐτὸ ἐγένετο καθε φορὰν ποῦ ἐλαμβάναμεν ἀπ' ὅλα εἰς ἕνα χαρτί. 'Αν ἦσαν ὀλίγα, ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ τάντιγράψῃ εἰς ξεχωριστὰ χαρτιά. 'Αλλὰ ποῦ καιρός!

Καὶ ἐστενοχωροῦμεθα μὲ τὴν ιδέαν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γίνῃ κάποιον λάθος, κάποια παραλείψεις καὶ... κάποιον παραπονάκι... 'Αν ἤξευραν πόσον μᾶς δυσκολεύουν τὰ παιδιὰ, δὲν θὰ το ἔκαμναν αὐτὸ ποτέ! Καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμουν, διότι — καθὼς μοῦ εἶπεν ἡ κυρία Διάπλασις, — εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς ἔχουν τόπον τὰ δίκαια παραπονα. 'Απόδειξις ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Μάρθα παρεπονέθη διὰ τὴν κακογραφίαν μερικῶν ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τῆς Δευτέρας Κυριακῆς, σήμερον ὅλοι αἱ ἀπαντήσεις εἶνε, ἂν ὅχι πάντοτε καλλιγραφικαί, τοῦλάχιστον πολὺ εὐανάγνωστοι.

Ὅ,τι ἔσπειρεν ἡ καλὴ μου Μάρθα τὸ ἐθέρισα ἐγὼ καὶ τὰ μάτια μου δὲν ἐκοπίασαν διόλου, ἂν καὶ ἀνέγνωσα ἕνα τόσῳ μεγάλον σωρὸν ἐπιστολῶν.

Διότι ποτέ, μὰ ποτέ ἡ Διάπλασις δὲν ἔλαβε περισσότερας ἀπαντήσεις. Στοχάζομαι μάλιστα ὅτι εἰς κανένα διαγωνισμὸν ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ ἕως τώρα δὲν ἔλαβον μέρος περισσότεροι συνδρομηταί. Καὶ αὐτὸ πολὺ μᾶς κολακεύει ὅλους μας· διότι φαίνεται ὅτι ὁ καλλίτερος διαγωνισμός, ὁ ὁποῖος ἐγένεεν ἕως τώρα, εἶνε αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως. Ἄ, χωρίς ἄλλο!

Λοιπὸν καλὴ ἀρχή. Ἄς βάλωμεν τώρα τὰ γράμματα ἐμπρὸς μας — καὶ ἐμπρός!

Νὰ ὁ πρῶτος σωρὸς — ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖο μεγάλους. Εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα εἶτε δὲν ἐπολυκατάλαβαν τὴν ἐρώτησιν, εἶτε δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀπαντήσουν ἀκριβῶς εἰς αὐτήν.

Ἡ Διάπλασις εἶχεν ἐρώτησιν: «Ποία εἶνε ἡ καλλίτερά σας ἡμέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου.» Ὅμως πολλὰ παιδιὰ ἀπήντησαν ὡς ἂν εἴχμεν προτείνῃ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. «Ποία ἡμέρα σὰς ἤρесе ἕως τώρα καλλίτερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σας.» Πιστεύω ὅτι ἐννοεῖτε τὴν διαφορὰν καὶ θὰ τὴν ἐννοήσετε καλλίτερα ἀπὸ τὰ παραδείγματα:

Τὸ Δροσερὸν Πῆλιον ἔξαφνα ὡς τὴν καλλιτέραν ἡμέραν ὅχι μόνον τοῦ ἔτους ἐκείνου ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς ζωῆς του (τὸ λέγει, βλέπετε, ρητῶς) θεωρεῖ μίαν ἡμέραν ποῦ το ἐξυλοφόρτωσαν εἰς τὰ γερά οἱ γονεῖς του καὶ χάρις εἰς αὐτὸ τὸ ξυλοφόρτωμα ἐγένεεν ὁ ἐπιμελέστερος, ὁ εὐτακτώτερος καὶ ὁ πειθαρχικώτερος ὅλων τῶν συμμαθητῶν του. — 'Ε, αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε εὐγενὲς καὶ ἀξίεπαινον· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν μας. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ μία ὠριμένη ἡμέρα κάθε χρόνον ποῦ νὰ ξυλοφορτώνεται τὸ Δροσερὸν Πῆλιον, — οὔτε θὰ εἶνε ἀνάγκη τώρα πλέον βέβαια!

Ὁ Πτερωτὸς Πήλασος ὅταν ἦτο μικρὸς ἔμενεν εἰς τὴν Κέρκυραν. 'Εκεῖ εἶχε γνωρίσῃ μίαν οἰκογένειαν μὲ παιδιὰ, ἡ ὁποία ἐλάμβανε τὴν Διάπλασιν. Ἦκουε ποῦ ἐδιδάσζαν τὰς διαφορὰς τῆς ἱστορίας καὶ ἡσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν· ἀλλὰ ἦτο τόσῳ μικρὸς, ποῦ δὲν ἡμποροῦσε νὰ τὰς διαβάσῃ ὁ ἴδιος. Λοιπὸν, τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἡμπόρεσε νὰ διαβάσῃ μόνος του τὴν Διάπλασιν, αὐτὴν θεωρεῖ ὡς τὴν καλλιτέραν ἡμέραν τῆς ζωῆς του — πάλιν τῆς ζωῆς του, βλέπετε.

Ἡ Μαρουσιώτισσα ἔχει ζωγραφισμένην τὴν Διάπλασιν εἰς τὴν ἀπάντησίν της. Νὰ ἤξεύρατε πόσον εὐμορφα ζωγραφίζει ἡ καλὴ μας αὐτὴ φίλη! Σχεδὸν κάθε ἐπιστολὴ της θὰ ἔχῃ ἀπὸ μίαν κομποτάτην χρωματιστὴν ζωγραφίαν, τὴν ὁποίαν μὲ τὴν ἄδειαν τῆς κυρίας Διαπλάσεως, κόπτω καὶ φυλάττω εἰς τὸ Λευκωμὰ μου... 'Αλλὰ καὶ ἡ Μαρουσιώτισσα, καθὼς βλέπω, παρεξηγεῖ τὴν ἐρώτησιν καὶ νομίζει ὅτι πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ τοῦ χρόνου — δηλαδὴ τοῦ 1896.

Εἶνε λοιπὸν πολὺ φυσικὸν — κ' ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν της τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνα — νὰ ἐκλέξῃ τὰς δέκα ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καὶ ἰδιαίτερώς τὴν Παρασκευὴν τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου.

'Αλλοτε διὰ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδαν ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τοῦ χρόνου ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ πατρὸς της· ἀφ' οὗ ὅμως εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ τὸν ἀγαπητὸν της πατέρα, ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἡ χειρότερα. 'Εν τούτοις τώρα ἡ καλλιτέρα εἶνε ἐκείνη καθ' ἣν προσφέρει μεγάλην τιμὰ προσφορὰν εἰς δυστυχισμένην πολυμελὴ οἰκογένειαν καὶ οὕτω τὴν ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν πείναν, ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὰς σκληρὰς καὶ βαναύσους ἀπειλὰς τοῦ οἰκοδεσπότου, εἰς ὃν δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον κτλ. Αὐτὸ φανερώνει πραγματικῶς μεγάλην τρυφερότητα ψυχῆς· δὲν μας ἐξηγεῖ ὅμως ἡ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης ἂν ὑπάρχῃ μία καὶ ὠριμένη ἡμέρα κάθε χρόνον, ποῦ νὰ κάμνῃ τὴν φιλανθρωπικὴν αὐτὴν πράξιν· διότι τότε μόνον ἡ ἀπάντησις της θὰ ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν. Εὐεργεσίας εἴμπορεῖ νὰ κάμνῃ κανεὶς εἰς πᾶσαν ἡμέραν καὶ ὥραν. Αὐτὸ ἔκαμε καὶ ἡ Γελοῦσα Φύσις μίαν ἡμέραν, πληρώσασα τὰ διόδια τῆς Γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ περάσῃ μία πτωχὴ μη-

«Τὸ ἐξυλοφόρτωσαν εἰς τὰ γερά οἰγονεῖς του.»
(Σελ. 387, στήλ. 6').

τέρα με τὰ παιδιὰ της. Αυτό όμως βέβαια δὲν θὰ της συμβαίη κάθε χρόνο.

Ἀκόμη πλέον ἀορίστως ἀπαντᾷ ἡ Χρυσόκωρος Ἐλαφος. Αὐτὴ πάλιν θὰ θεωρήσῃ ὡς καλλιτέραν ἡμέραν τοῦ χρόνου ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ δυνηθῇ νὰ κάμῃ ἓνα καλὸν ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον· ἐπίσης δὲ καὶ ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως. — Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ συμβοῦν καὶ τὰ δύο εἰς τὸ μέλλον...

Τὸ καλὸν αὐτό, τὸ ἔστω καὶ ἐλάχιστον, τὸ ἔκαμεν ἥδη ὁ Ἀνδρέας Σουλιώτης, εὐεργετήσας ἐν μικρὸν πτωχὸν παιδίον, τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁποίου διηγείται μὲ πολλὴν τρυφερότητα καὶ συγκίνησιν. Τὸ ἔκαμε καὶ ὁ Σοφὸς Σωκράτης πληρώσας 14 δραχμάς, τὸ χρέος ἐνὸς πτωχοῦ χωρικοῦ. Τὸ ἔκαμε τέλος πάντων καὶ ὁ Κομπούκιος, σῶσας ἓνα παιδί που ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ, ἀλλὰ... εἰς τὸν ὕπνον του! Νὰ ἐβλέπατε μὲ τί χάριν διηγείται αὐτὸ τὸ ὄνειρον ὁ Κομπούκιος. Κρῖμα ποῦ εἶνε ἐκτενὴς ἡ ἐπιστολὴ του καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ τὴν ἀντιγράψω ἐδῶ ὅλην.

Ἐπίσης ὠραία εἶνε καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, (τί μα-

«Μὲ πόσην ἀγάπην με σφίγγει τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ με καταφιλεῖ στεφανωμένον!» (Σελ. 391. στήλ. α').

κρὸν καὶ φοβερὸν ψευδώνυμον! νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ μικρὸς μας αὐτὸς φίλος εἶνε τοῦλάχιστον γίγας! Εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως θὰ προσπαθῶ νὰ τον γνωρίσω καὶ νὰ βεβαιωθῶ ἂν του ταιριάζῃ τὸ ψευδώνυμον... Ὁ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ λοιπὸν διηγείται πῶς ἐλυπήθη μίαν ἡμέραν μίαν δυστυχισμένην γυναῖκα, πῶς τὴν ἐπεριποιήθη καὶ πῶς ἔκαμε τὴν μητέρα του νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν των ὡς οἰκονόμον. Καὶ ὡς καλλιτέραν ἡμέραν τοῦ βίου του θεωρεῖ αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ φανῇ χρήσιμος, ἂν καὶ μικρὸς ἀκόμη, εἰς ἓν δυστυχὲς καὶ ἀπροσάλευτον πλᾶσμα.

Ὁ Τικ-Τακ ὡς τὴν καλλιτέραν ἡμέραν τῆς ζωῆς του ὅλης θεωρεῖ ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθη τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Αἰθὺριος Οὐρανὸς ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων του, διότι—λέγει—ὁ ἄνθρωπος τίποτε ἄλλο δὲν πρέπει νὰ ζητῇ ἀπὸ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων του. Ἡ Χρυσὴ Βροχὴ ἐκείνην, ποῦ θὰ ὑπάγῃ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Σχολεῖον (διότι ἔως τώρα κάμνει μαθήματα εἰς τὸ σπίτι·) προσθέτει δὲ αὐτὰ τὰ ὠραιότατα: «Πρῶτον διότι θὰ μελετῶ

πολύ, καὶ ὅταν βλέπω πῶς προχωρῶ καὶ εἶνε εὐχαριστημένοι μαζί μου οἱ διδάσκαλοι, αὐτὸ θὰ με κάμνῃ νὰ μελετῶ ἀκόμη περισσότερον (εὐγε, εὐγε Χρυσὴ Βροχὴ,) καὶ ἡ μελέτη θὰ μου φαίνεται σὰν διασκέδασις καὶ ὄχι σὰν δουλειά· (λαμπρά!) Δεύτερον διότι θὰ μάθω νὰ γράφω χωρὶς νὰ κάμνω λάθη καὶ θὰ ἡμπορῶ νὰ σου γράφω ὠραίας ἐπιστολάς, ὅπως π. χ. ὁ Χαλασμὸς Κόσμου καὶ ὄχι σὰν κι' αὐτὰς ποῦ σου στέλλω τώρα.» Ἀ, εἶνε πολὺ ὠραία καὶ αἱ ἰδικαὶ σου ἐπιστολαί, Χρυσὴ μου Βροχὴ.

Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, μεταβάς μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν πατρίδα του χάριν ἀναψυχῆς, εἶδεν ἐκεῖ ὅλους ὁμοῦ τοὺς συγγενεῖς του, (διὰ πρώτην φορὰν,) ἥτοι ἐξαδέλφους, ἐξαδέλφας, θείους, θείας κτλ. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο δι' αὐτὸν ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τοῦ... 1896. Ἡ Χρυσὴ Ἀμμονδιὰ πάλιν θεωρεῖ ὡς τοιαύτην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μητέρα της, ὕστερ' ἀπὸ μίαν ἐπικίνδυνον ἀσθένειαν, κατέβη διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἔφαγε μαζί με τὴν οἰκογένειαν. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὴν τὴν ἡμέραν! λέγει ἡ Χρυσὴ Ἀμμονδιὰ· οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ μου ὀρκισθῇ διὰ νὰ τὴν πιστεύσω.

Ὁ Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀναφέρει τὴν ἡμέραν ποῦ λαμβάνει τὸν καλλιτέρον βαθμὸν τῆς τάξεώς του. Ὑποθίτω ὅμως, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου, ὅτι αὐταὶ θὰ εἶνε πολλαὶ κάθε χρόνο. Πῶς;

Εἰς Ἐπιστήθιος φίλος τῆς Διαπλάσεως γράφει ὅτι τὰς μικράς του οἰκονομίας συνειθίζει—

τί ἐξαίρετος συνήθεια!—νὰ τὰς δίδῃ εἰς πτωχοὺς. Λέγω λοιπὸν ὅτι ἀπώλεσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν δὲν ἤθελον δώσῃ βοήθειαν εἰς τινὰ τούτων· ἐὰν δὲ δώσω, λέγω ὅτι ἐκέρδισα τὴν ἡμέραν μου.

Πλέον γενικῶς ἐκφράζει ἓνα τέτοιο ἡ Χαλκιδὶς λέγουσα: Ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τοῦ χρόνου εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν, εἰς τὴν ἐνδόμυχον ἐρώτησιν τῆς συνειδήσεώς μου (ὦ! φοβερὸς ἀνακριτὴς αὐτὴ ἡ συνειδήσις!) εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἀπείρως εὐχάριστον θέσιν νᾶπαντήσω: «Ἐξετέλεσα τὸ καθήκόν μου καὶ πλέον.» Ὅποια εὐτυχία τῷ ὄντι!..

Ἡ Ἀθὼν τῆς Ἐορῆς ὡς καλλιτέραν τῆς ἡμέραν σημειώνει τὸν Σάββατον ποῦ λαμβάνει τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως μὲ τ' ἀποτελέσματα τῆς Κυριακῆς. Ἄν ἔχῃ πᾶρῃ μάλιστα καὶ κανὲν βραβεῖον, φαντασθῆτε τί εὐτυχὲς θὰ εἶνε ἐκεῖνο τὸ Σάββατον! Τὸ ἴδιον ἀπαντοῦν ἐπάνω-κάτω ὁ Ἐρμῆς Φ. Πρίντεξης καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκονομίδης.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ Ἐρμῆς Τριαντάφυλλον δὲν ἔχει πρὸς τὸ παρὸν καμμίαν ἡμέραν τόσῃ καλὴν, ὥστε νὰ τὴν σημειώσῃ. Καὶ καταφεύγει εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὸ

ἀπώτατον μάλιστα μέλλον, ἀφ' οὗ ἡ καλλιτέρα του ἡμέρα θὰ εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν θὰ ἔχωμεν ὅλοι μίαν μεγάλην καὶ ἐλευθέραν Πατρίδα. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ζήσῃ νὰ ἰδῇ τοιαύτην ἡμέραν;...

Ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου στέλλει αὐτὸ τὸ ἔξυπνον γράμμα.

«Ἀρκοῦμαι νὰ σας ὀρίσω τὴν καλλιτέραν μου ἡμέραν αὐτοῦ τοῦ ἔτους. Ἴδου αὐτή: Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν διὰ μέσου ἐμοῦ ἐγγραφῶσι πεντήκοντα συνδρομηταὶ εἰς τὴν Διάπλασιν» (ἐμπρὸς λοιπὸν! τί κάθασαι;) καὶ προσπληρῶσιν τὴν συνδρομὴν των· (αὐτὸ νύκουσαι!) Τότε νὰ μεταδῶμεν ὅλοι μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν Χρυσὴν Ἀμμονδιὰν τοῦ Φαλήρου καὶ νὰ παρακαθίσωμεν εἰς τράπεζαν, τίς ὁποίας τὰ φαγητά, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ εἶνε καὶ ταῦτα: «Μαρίδες τοῦ Φαλήρου» τῆς ὥρας τηγανιτῆς, «Τσίροι παχεῖς» ἢ ἀδύνατοι, ὅπως τῆς χουν, μὲ τὸ ξύδι, καὶ ἐὰν εὐρεθῇ, τρυφερός τις «Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου.» Μετὰ τὸ φαγητὸν νὰ παρακαλέσωμεν κανένα μουστοτραφῆ συνδαιτυμόνα νὰ μας ψάλλῃ κανὲν τεμάχιον ὡς ἐκεῖνα τῆς «Λύρας τοῦ Ἀρίονος» ἢ τῆς «Λύρας τοῦ Ὀρφέως», Μὲ τὴν «Ροδουδάκτυλον δὲ Ἡῶ» νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἀθῆνας, ἐνθυμούμενοι τὴν «Ἀττικὴν νύκτα» ἣν διήλθομεν παρὰ τῇ «Χρυσῇ Ἀμμονδιᾷ» καὶ τῇ «Λύρᾳ τοῦ Φαλήρου» χωρὶς ἐνεκεν ἡμῶν νὰ ἐπέλθῃ ἐν Φαλήρῳ... «Χαλασμὸς Κόσμου!»

Πῶς σὰς φαίνεται; Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἐγελάσαμεν ὅλοι εἰς τὸ σπίτι ὅταν ἐλάβαμεν αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ μάλιστα ἡ Ἐλπίς εἶπεν ὅτι εἶνε σὰν ἓνα κομμάτι ἀπὸ Ρεμβασμὸν τοῦ ἀδελφοῦ μας.

—Ναί· ἂν εἶχε μάλιστα

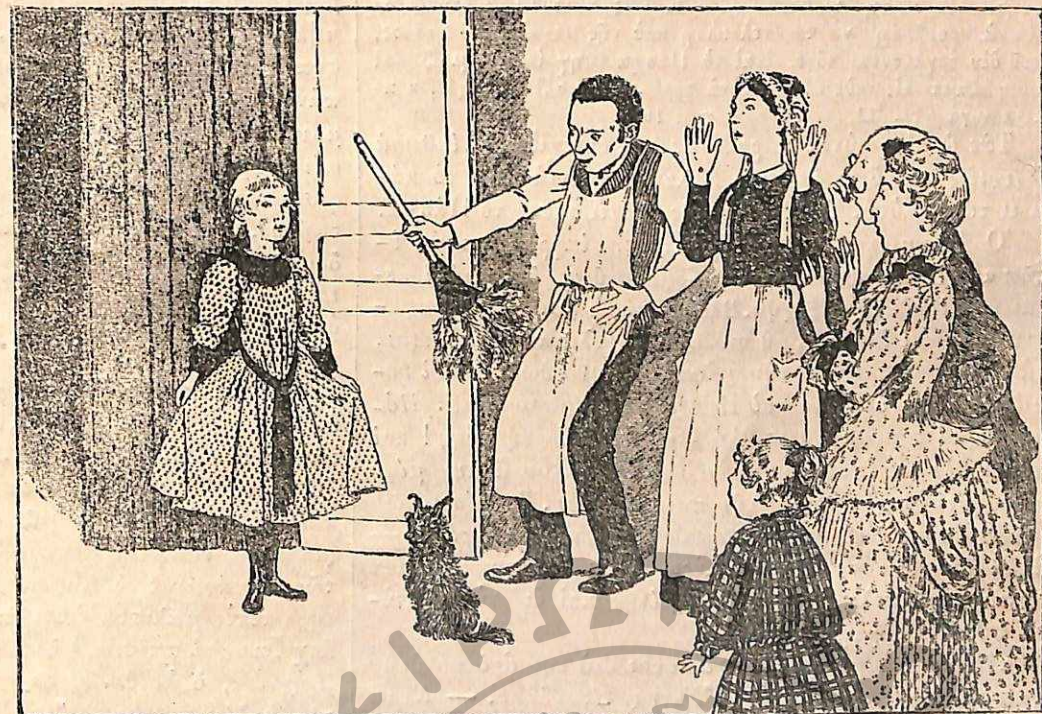
ἀπλουστεράν γλῶσσαν! παρετήρησε σκεπτικὸς ὁ Ἀνανίας.

Μὲ τὴν ἄδειάν σας ὅμως, δὲν θὰ ἐξακολούθῃσω νάντι-γράφω τὰ γράμματα αὐτοῦ τοῦ σωροῦ. Εἶνε καὶ ἄλλα ἀκόμη, καμμιά εικοσαριά. Ἀλλὰ ἔχουν ὅλα, καθὼς εἶδατε, τὸ ἴδιον ἐλάτωμα: δὲν ἰβνε ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν μας. Καὶ μολονότι πολλὰ εἶνε τόσον καλογραμμένα καὶ τρυφερά καὶ ἔξυπνα, ποῦ σας βεβαιῶ ὅτι τὰ ἐζήλευσα,—ἐγώ, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν τῆς κυρίας Διαπλάσεως δὲν θὰ ἔδινά τὸ βραβεῖον εἰς κανένα. Ἐ, ὅσο γιὰ κανένα ἔπαινον, ἀλλάζει.

Τώρα ἔρχεται καὶ δεύτερος, πολὺ μεγαλότερος σωρὸς. Εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπαντοῦν ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν καὶ ὀρίζουν ποία ἡμέρα κάθε χρόνου τοὺς ἀρέσει καλλιτέρα.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς—μὰ δὲν ἤξευρετε τί πληθος εἶνε!—ἀπήντησαν ὅτι ὡς τοιαύτην ἡμέραν θεωροῦν τὴν εικοστήν πέμπτην Μαρτίου, ἡμέραν διπλῆς μεγάλης ἐορτῆς: Ὀρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὅλα τὰ παιδιὰ που ἐσυλλογίσθησαν τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶνε ἀξέπαινα καὶ ἤθελα νὰ τ' ἀναφέρω ἐδῶ ὅλα. Ἀλλὰ

ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, θὰ περιορισθῶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διετύπωσαν τὴν ἀπάντησίν των καλλιτέρα ὅπως: ἡ Κεφαλληνιακὴ Λύρα, ὁ Ναστραδὶν Χόντζας, ὁ Μουρτζουφλος, ὁ Μιχαὴλ Σπ. Κουρούκλης, τὸ Ταπεινὸν Ἴον, ὁ Χιονισμένος Τρυφερηστός, (εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὑπενθυμίζει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μίαν ἀγαθοεργὸν πράξιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε καὶ διηγείται μὲ ἀρκετὴν ζωηρότητα) ἡ Ἑσπερινὴ Γαλήνη (ἡ συντομωτέρα ὅλων· γράφει ἀπλῶς. «Ἡ 25 Μαρτίου» καὶ τίποτε ἄλλο· ἀλλὰ μήπως αὐτὸ δὲν τα λέγει ὅλα;) ἡ Ἡρωικὴ Πάργα (μ' ἓνα συγκινητικὸν ἐπίλογον,) ἡ Θέτις, ὁ Λεοντόκαρδος Λεωνίδας (ὁ ὁποῖος κάμνει καὶ αὐτὸν τὸν ἀπρόοπτον, ἀλλ' ἀληθῆ συλλογισμόν: ἂν δὲν

«Ὅλοι μὲ θαυμάζουν, ἀπὸ τὸν μπαμπά ὡς τὸν Ἐκτορα, τὸ σκυλάκι μας.» (Σελ. 392. στήλ. α').

ὑπῆρχεν 25 Μαρτίου, οὔτε Διάπλasis ἔσας θὰ ὑπῆρχεν!) ἡ Βασίλισσα τῆς Ἰθάκης, ἡ Οὐρανία Σπ. Δεσύλλα, ἡ Θάλεια Κ. Παυλάτου (τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστολὴ θυμιάζει μὲ ποίημα)· ὁ Τριπόλεμος, ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, ὁ Χαλασμὸς Κόσμου (κ' ἐδῶ ἀκόμη πλάι-πλαί), ὁ Στέφανος Κότινος κτλ. κτλ. κτλ.

Καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν σωρὸν, μολονότι ἔχει ἐπιστολάς ἀριστουργηματικάς, ποῦ μαρτυροῦν ψυχὰς, φλεγόμενας ἀπὸ πατριωτισμόν, ἐγώ,—ἐγὼ τοῦλάχιστον,—δὲν θὰ ἐβράβευα καμμίαν. Αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ δὲν ἔχουν πρωτοτυπίαν. Πῶς νὰ βραβεύσετε, σας παρακαλῶ, ἐὰν ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ ὅτι ἡ 25 Μαρτίου εἶνε ἡ καλλιτέρα του ἡμέρα, ἀφοῦ καὶ πενήντα ἄλλοι εἶπαν τὸ ἴδιον πράγμα μὲ ἄλλας λέξεις—πολλοὶ δὲ καὶ μὲ τὰς ἰδίας;

Τώρα ἔχω ἓνα ἄλλον σωρὸν,—μικρότερον αὐτόν,—ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπαντοῦν ὅτι τὸ Πάσχα εἶνε ἡ καλλιτέρα των ἡμέρα. Ἐξ αὐτῶν μὲν ἤρρεσεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Διφομάχου Κοκάρδα καὶ τοῦ Ἀνδρέου Ἀργοναύτου. Ἀλλὰ τὴν μεγαλότεραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμαν αὐταὶ αἱ τρεῖς: τῆς Ἀνθηρᾶς Ἀνοίξεως,

τοῦ Ἑρμῆτος καὶ τοῦ Ἑκτορος Σπυρ. Δεσύλλα. Πόσα δὲν λέγει ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἀνθηρᾶς Ἀνοιξέως! Μοῦ ἐφάνη ὡς ὕμνος εὐγλωττος εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα, μὲ πλῆθος ἐπεισοδίων τρυφερῶν καὶ συγκινητικῶν. Κρίμα ποῦ εἶνε τόσον ἐκτενὴς καὶ θὰ περιορισθῶ εἰς ἓν μικρὸν ἀπόσπασμα :

«Ὡς πέρυσι ἔζη ἡ καϊμένη ἡ γιαγιά μου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν συνήθειαν κάθε χρόνο τὸ Πάσχα νὰ ἐργάζεται ἀπὸ πρὶν ἀδιακόπως διὰ νὰ γαμίση ἓνα σεντουκάκι ἀπὸ φορέματα κτλ. τὰ ὁποία ἦσαν προωρισμένα νὰ μοιρασθοῦν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Ὅταν τὴν ἔβλεπα νὰ ἐργάζεται τόσον πολὺ καὶ νὰ ποκάμνη ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, τῆς ἔλεγα :—Γιαγιά μου, μὴν κοπιᾷς τόσον· δὲς τα νὰ σοὺ τὰ ράψουν. Τότε μοῦ ἔλεγε :—Παιδάκι μου, δὲν ἤξεύρεις τί εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν κοπιᾷ καὶ ἐργασθῇ διὰ νὰ στείλῃ βοήθημα εἰς πτωχοὺς, διότι εἴαν τα δώσω νὰ τα ράψουν, καθὼς λές, αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν δὲν θὰ τὴν αἰσθανθῶ. . . Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ τα τελειώσῃ πρὸ τῆς μεγάλης ἐβδομάδος, ποῦ δὲν ἐργάζονται τότε. Καὶ τὸ Πάσχα ἐπηγγίναμεν μαζί καὶ ἐμοιράζαμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ φορέματα, μαζί μὲ ψητό, κόκκινα αὐγά κτλ. Ὡ, τί εὐχαρίστησις !»

Τὰς ὥραιας αὐτὰς παραδόσεις τὰς συνεχίζει ἡ Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς καὶ ὅ,τι ἔκαμνεν ἄλλοτε ἡ γιαγιά της, τὸ κάμνει τώρα αὐτή. Διὰ τοῦτο τῆς ἀρέσει τόσον τὸ Πάσχα.

Ὁ Ἑρμῆτης, ἐπίσης εὐγλωττος, ἐκφράζεται ὡς ἔξης: «...Πόσον ὥραία εἶνε ἡ ἐορτὴ αὕτη, ὅταν εὐρίσκειται κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχήν. Βλέπει γύρω του παντοῦ πρασινάδα καὶ ἄνοιξιν, ἡ φύσις ὅλη γελᾷ καὶ ἀγάλλεται, τὰ ἄνθη σκορπίζουν τὴν γλυκεῖάν των εὐωδία καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε καὶ Πάσχα καὶ Πρωτομαγιά. Πόσας ὥραιας ἀναμνήσεις δὲν ἐγκλείει ἡ ἐορτὴ αὕτη! καὶ πόσοι δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἐώρταζον ἄλλην μίαν φορὰν τοῦλάχιστον εἰς τὴν πατρίδα των, ἐν μέσῳ τῶν γονέων των, τῶν συγγενῶν των καὶ παλαιῶν φίλων—ἀλλὰ δὲν δύνανται.» Ἡξεύρω ὅμως ὅτι τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν τὴν ἀπολαμβάνει ὁ Ἑρμῆτης καὶ δι' αὐτὸ ἤξεύρει πόσον εἶνε μεγάλη...

«Πόσαι προετοιμασίαι γίνονται διὰ τὴν ἁγίαν αὐτὴν ἡμέραν!—ἀναφωνεῖ καὶ ὁ Ἑκτωρ Δεσύλλας. — Κατὰ πρῶτον παύουν τὰ μαθήματα, ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι προετοιμάζονται διὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἐορτήν. Ὅπου πηγαίνει τις, εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς οἰκίας, παντοῦ βλέπει τὰς προετοιμασίας. Ἡ μήτηρ φροντίζει διὰ τὰ νέα ἐνδύματα, τὰ ὁποία ἀνυπομόνως περιμένουν νὰ φορέσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα· προετοιμάζει τὰ γλυκίσματα, βάφει τὰ κόκκινα αὐγά. Ὁ πατὴρ φροντίζει νὰ μας φέρῃ τὸ παχὺ ἀρνὶ καὶ τὰ ἄλλα ὀψώνια τοῦ Πάσχα. Ἡμεῖς δὲ τὰ προσμένουμεν νὰ τὰ ἀπολαύσωμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν... Τέλος τὴν Κυριακὴν λίαν ἐνωρὶς σηκωνόμεθα διὰ νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν καὶ νὰ κούσωμεν τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο Χριστὸς Ἀνέστη.»

Ἄλλα παιδιὰ προτιμοῦν τὴν Πρωτοχρονίαν. Ἡ ὥραία αὐτὴ ἐορτὴ μὲ τὰ δῶρα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁμολογῶ ὅτι τρελλαινόμεθα ὅλοι αἱ ἀδελφαὶ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀνανίας ἀκόμη, ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἤρесе περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην εἰς τὰ παιδιὰ καὶ ἡ πόρνη μάλιστα ὅταν εἶδα νὰ τὴν σημειοῦν τόσον ὀλίγα. Καμμιά δεκαριά μόνον: Ἡ Συριανὴ Σφίγγ (σύντομος πάντοτε καὶ ἐκφραστικὴ), τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν (μὲ μίαν ἐπιστολὴν ξηρὰν ὡς χρησμός), ὁ Λαοδάμας (ποῦ γράφει μὲ κόκκινην μελάνην,) ὁ Χρυσοὺς Αἰὼν, ὁ Χρυσάετος κτλ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πορῶσω. Τὰ παιδιὰ προτιμοῦν τὰ δῶρα ποὺ ἔχουν σημασίαν, τὴν ἡθικὴν ἀμοιβὴν καὶ ἱκανοποίησιν. Δι' αὐτὸ εἶνε τόσον μεγαλύτερον τὸ πλῆθος ἐκείνων ποὺ προτιμοῦν τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων, τοῦ προβιβασμοῦ, τῶν βαθμῶν, τῶν βραβείων. Θεέ μου, τί σωρὸς! Ποῖαν νὰ πρωτοαναφέρω ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ὥραιας ἐπιστολάς! Ὁ Ρωμαῖος Κικέρων ἐκθέτει ζωηρότατα τὰς ἐντυπώσεις του, τὴν ἀγωνίαν τὴν πρὸ τῶν ἐξετάσεων καὶ κατόπι τὴν χαρὰν του, ὅταν ἀπῆντησε λαμπρὰ—ὡς ἐπιμελὲς καὶ φιλότιμον παιδί ὅπου εἶνε—καὶ ἐπῆρεν ἄριστα. Τὸ ἴδιον καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία (ἡ ὁποία προσέχεται εἰς τὴν Παναγίαν διὰ νὰ της διδῇ δύναμιν εἰς τὰς ἐξετάσεις,) τὸ ἴδιον καὶ ὁ μικρὸς Νικόλαος Κιτσίνης (ὁ ὁποῖος, ὅταν πλησιάσῃ ἡ ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων ἔχει μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ φόβον μήπως δὲν ἀπαντήσῃ καλὰ, ἀλλὰ πέρνει πάντοτε ἄριστα!) τὸ ἴδιον καὶ τὸ Ἀσημένιο Κῦμα, (τὸ συγκινεῖ πάντων ὁ πατὴρ του, ὅταν τὴν λέγει: Μπαρὰ παιδί μου, ἔχω μεγάλας ἐλπίδας ἀπὸ ἐσέ!) τὸ ἴδιον καὶ ἡ Χρυσάνθη Σταλούνη (ἡ ὁποία ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ τί αἰσθάνεται καὶ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει μόνον τῆς ἡμέρας ταύτης, καὶ ἡ ὁποία διὰ νὰ ποδείξῃ εἰς τὸν πατέρα της ὅτι τὸν εὐγνωμονεῖ δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῆς πράττει, προσεπάθησε νὰ τὸν εὐχαρίστησῃ διὰ τοῦ μόνου μέσου, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της· διὰ τῆς ἐπιμελείας!) τὸ ἴδιον καὶ ἡ Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας (ἡ ὁποία ὅταν ἀκούει ὅτι πέρνει ἄριστα, χαίρεται περισσότερον παρὰ ἂν της προσφέρουν 100,000 φράγκων ποσόν!) τὸ ἴδιον καὶ ἡ Πολυξένη Σ. Δεσύλλα, ἡ ὁποία προσθέτει: «Ὅλα τὰ ἄλλα φθεῖρονται εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· ἡ καλὴ ἀνατροφή ὅμως μᾶς χρησιμεύει εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου μας.—Ἐπίσης προτιμοῦν τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων: ὁ Κοριολάρος, ὁ Ἀνδρείος Ἡπειρώτης (αὐτὸς μάλιστα διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων ἀρχίζουν αἱ παύσεις,) ὁ Μικρὸς Διάβολος, ἡ Πετρώδης Παράλια, ὁ Ἀνδρέας Φ. Πρίντζης, ὁ Σοφὸς Πιττακὸς, ὁ Μενδελῶν, ὁ Ἀρης, ἡ Σοφία Ἰσηρόνη, ἡ Μαρίκα Ἄ. Χατζῆ, ἡ Αὐτοκρατορεὺς Εὐδοκία, ἡ Ἀττικὴ Μελίσσα (μὲ τὸ χαριτωμένον αὐτὸ ὑστερόγραφον: Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ με συγχωρήσῃς ποῦ γράφω μὲ μαῦρον μελάνι, διότι ἤμην εἰς τῆς Γιαγιάς καὶ δὲν εἶχε θαλασσὶ. Μὰ εἶνε ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ γράφῃ μὲ θαλασσὶ μελάνι;), ἡ Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς ἀμνηχανίαν ἐκλογῆς, διότι πολλαὶ ἡμέραι τῆς ἀρέσουν· ἐπὶ τέλους ὅμως προτιμᾷ καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέραν τῶν Ἐξετάσεων, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον νὰ αναφέρω.

Μοῦ ἐφάνησαν ἀξιοσημεῖωτοι δύο προπάντων ἐπιστολαὶ ἐκ τῆς σειρᾶς αὐτῆς: Τῆς Πέτρας Σκανδάλου καὶ τοῦ Τρικυμιώδη Μαλέα.

Ἡ Πέτρα Σκανδάλου γράφει: «Εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς Κοινότητός μας, διανέμονται βραβεῖα πολυτελέστατα, ὥραία βιβλία χρυσόδετα, στέφανοι ἀπὸ δάφνην, ὠρολόγια, χαρτοφυλάκια κτλ. ποῦ τα προσέφερον οἱ ὁμογενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐδῶ εἶνε πολὺ πλούσιοι. Καὶ διὰ κάθε μάθημα ἀπονέμεται ξεχωριστὸν βραβεῖον, ὅπως εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα. Φαντάσου λοιπὸν τὴν χαρὰν μου εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὅταν ἐπιτυγχάνω καὶ βραβεύομαι εἰς πολλὰ μαθήματα μαζί. Ἡ μόνη μου ἀγαλλίασις εἶνε νὰ

καταθέτω ὅλα αὐτὰ τὰ βραβεῖα, βιβλία, στέφανοι κτλ. πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρός μου (φεῦ! μητέρα δὲν ἔχω!) Μὲ πόσῃ ἀγάπῃ μὲ σφίγγει τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ με καταφιλεῖ στεφανωμένην!»

Ἄλλ' ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας, προτιμᾷ προπάντων τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων (ὅπως καὶ ὁ Ἀνδρείος Ἡπειρώτης) διότι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἄρχονται αἱ τόσον περιπόθητοι διακοπαί, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀπομακρύνουν ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ τὰ Σχολεῖα καὶ μας φέρουν εἰς ἐξοχάς, εἰς διασκεδάσεις, εἰς ταξείδια, εἰς παραθαλάσσια κτλ. Καὶ προσθέτει: «Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐγὼ τὴν ὀνομάζω «Πρόξενον» διότι εἶνε πρόξενος ὅλων τῶν μετέπειτα ἀπολαύσεων.» Ναί· ἀλλὰ ἂν δὲν πάρῃ κανεὶς καλὸν βαθμόν, ἂν δὲν προβιβασθῇ;... Τότε τί γίνεται;

Τώρα ἔρχονται μερικοὶ οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὴν ἡμέραν τῶν Γενεθλίων των. Ἰδοὺ διατί τὴν προτιμᾷ τὸ Λευκὸν Ρόδον: Α') διότι γίνεται κατὰ ἓν ἔτος μεγαλύτερον. Καὶ τὸ Λευκὸν Ρόδον θέλει νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα διὰ νὰ μάθῃ πολλὰ πράγματα καὶ νὰ γράφῃ ὥραιας ἐπιστολάς ὥστε νὰ βραβευθῇ εἰς καμμίαν Κυριακὴν μου, ὅπως—λέγει,—ἡ Ἀττικὴ Νύξ, ἡ ὁποία τοῦ ἐφάνη 13 ἕως 14 ἔτων, ἐνῶ τὸ Λευκὸν Ρόδον εἶνε μόνον δέκα! Β') διότι εἶνε εἰς τὰς 19 Ἰουνίου, ὅτε ὑπάρχουν τόσα ρόδα, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζει τὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον παραθέτει τὸ τέλει. Γ') διότι ἔχει πάντοτε προσκεκλημένα 30 ἕως 35 παιδιὰ. Κάμνομεν μεγάλην διασκεδάσιν, γράφει· παίζομεν διάφορα παιχνίδια καὶ περνοῦμεν τόσον ὥραία ἐκείνην τὴν ἡμέραν! Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὴν τὴν συναναστροφὴν!...

Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους προτιμᾷ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ἡ Ὁραία Κέρκυρα, εὐχαριστοῦσα μάλιστα καὶ τὸν Πανάγαθον Θεόν, διότι τῆς χαρίζει ἔτη. Ὁμοίως εὐγνώμων πρὸς τὸν Πανάγαθον φαίνεται καὶ ἡ Κοραλλιογενὴς Νῆσος, ἥτις ἀγαπᾷ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων της, διότι, «κατ' αὐτὴν ἐξεληθοῦσα εἰς τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου, ἠτύχησε νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θυμᾷ τὰ τόσον ἀφθόνα παρ' ἐχόμενα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀγαθὰ, δι' ὧν ἀνετώτερον τὸν βίον ἡμῶν διάγομεν.»—Πολὺ φιλοσοφικὴ ἡ ἐπιστολὴ τῆς Κοραλλιογενεὺς Νῆσου! διὰ κορίτσι μάλιστα δέκα ἔτων!

Ἡ Ἰωνὶς ὅμως διὰ πολὺ διαφορετικὸν λόγον ἀγαπᾷ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Ἡ μητέρα της τῇ ἔδωκε ἓν πεντάφραγκον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη νὰγοράσῃ διάφορα πράγματα τῆς κούκλας της. Ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ Διάπλασις ἀνεσύστησε τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων μαθητῶν καὶ ὁμομαθητῶν, ἐσκέφθη ὅτι ἡμποροῦσε ἡ κούκλα της νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη τὴν στέφειν μερικῶν πραγμάτων καὶ ὅτι εὐγενεστέρα χρῆσις τοῦ πεντοφράγκου ἦτο νὰ το ἀποστείλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ πράττῃ τοῦτο κατ' ἔτος τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων της. «Ἀν

τὸ παράδειγμα μου—ἐπιλέγει,—ἀκολουθήσουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ σου καὶ γίνω ἀφορμὴ νὰ πλουτήσῃ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων, βεβαίως σου ὅτι ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχα τὴν καλὴν αὐτὴν ἐμπνευσιν, θὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα μου ἡμέρα, ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου.» Εὐγε, Ἰωνίς! Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειράν μου ἤρесе καλλίτερα ἡ σύντομος, ἡ ἀπλὴ ἀλλὰ τόσον ἐκφραστικὴ ἐπιστολὴ τῆς Κερκυραϊκῆς Μελίσσης. Ἰδοὺ αὐτή:

«Ἀγαπητὴ Διάπλασις!

Ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τοῦ χρόνου εἶνε δι' ἐμὲ ἡ 28 Ἰουλίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθην καὶ ἔγινα χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἦλθα εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ ἐν ἀνάγκῃ τὴν πατρίδα μου καὶ τὴν θρησκείαν μου, καὶ ὡς ἀληθὴς Ἕλλην καὶ ὡς ἀληθὴς συνδρομητὴς σου καὶ φίλος σου.

Μὲ ἓνα γλυκὸν φίλ,

ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ»

Δὲν εἶχα δίκαιον; Δὲν λέγει πολλὰ-πολλὰ πράγματα αὐτὴ ἡ ἐπιστολή; Ἡ κυρία Διάπλασις ἐδάκρυσε ὅταν τὴν ἀνέγνωσε...

Ἀλλὰ εἶνε καὶ μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ἐξ ἴσου πολλὰς ἡμέρας. Π. χ. ὁ Μαρῖνος Ε. Σιγούρος προτιμᾷ α') τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων· β') τὴν Πρωτοχρονίαν, καὶ γ') τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔκαμεν ἀγαθοεργόν τινα πρᾶξιν καὶ εὐχαρίστησε τοὺς γονεῖς της, β') τὴν Πρωτοχρονίαν. — Ἡ Ἀνεμώνη α') τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔκαμεν ἀγαθοεργόν τινα πρᾶξιν καὶ εὐχαρίστησε τοὺς γονεῖς της, β') τὴν Πρωτοχρονίαν. — Τὸ Στάδιον τῆς Νικοπόλεως α') τὴν Πρωτοχρονίαν, τὰ Χριστούγεννα καὶ διαφό-

ρους ἄλλας ἐορτάς· β') τὴν ἡμέραν τῶν Ἐξετάσεων, γ') τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔλαβε τὸ Γ' Βραβεῖον τῆς Α' Κυριακῆς· προσθέτει δὲ ὅτι θὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἂν λάβῃ ποτὲ τὸ Α' βραβεῖον. — Ὁ Γενναῖος Καλλικρατῖδας α') τὸ Πάσχα, β') τὴν 25 Μαρτίου, καὶ πολλὰς ἄλλας ἡμέρας, ἐν αἷς τὴν ἡμέραν ποῦ λαμβάνει ἄριστα καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ περιμένει τὴν Διάπλασιν κτλ. κτλ.

Τώρα ἔχω ἐμπρὸς μου τὸν τελευταῖον σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 10 ἀπαντήσεις ἀνομιᾶς, ὡς ἐπιτοπλῆστον, χωριστάς, πρωτοτύπους.

Ἡ Αὔρα τοῦ Φαλήρου ἀπαντᾷ ὅτι ἡ καλλιτέρα της ἡμέρα εἶνε τὰ Χριστούγεννα. Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Ἐρασθὴς τῆς Φύσεως. Περίεργον μοῦ φαίνεται νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν, τὴν ὥραίαν ἐορτήν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσῃ ζέσει ὑμνεῖ ἡ Αὔρα τοῦ Φαλήρου. «Αὐτὴν τὴν ἡμέραν—λέγει,—νομίζω ὅτι δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ὅτι εἶμαι μὲ τοὺς Ἁγίους. Τὴν συλλογίζομαι ὡς ἐν ὥραϊον δυνεῖον καὶ λυποῦμαι διατί νὰ περᾷς τόσον γρήγορα!» Καὶ προσθέτει: «Ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι ὅλοι αἱ χαραὶ τοῦ κόσμου τοῦτου δὲν εἶνε διὰ πολὺν καιρὸν καὶ μόνον αἱ λύπαι εἶνε διαρκεῖς.»—Ὅχι, Αὔρα τοῦ Φαλήρου! Δὲν συμφωνοῦμεν εἰς αὐτό, μὰ διόλου! Ἐγὼ εἶμαι πάντα τόσον

«Ἐξομολογοῦμαι ὅλας τὰς ἁμαρτίας μου εἰς τὸν Ἅγιον Πνευματικόν.» (Σελ. 393, στήλ. α').

χαρούμενη και τόσοι ὀλίγον διαρκούν αἱ λύπαι μου, ὥστε νομίζω ἀπεναντίας ὅτι ἡ χαρὰ εἶνε διαρκής καὶ ἡ λύπη παροδική...

Καὶ ὁ Ἐραστὴς τῆς Φύσεως γράφει ὠραῖα πράγματα. Ἀγαπᾷ τὰ Χριστούγεννα, διότι αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος «ἐξαιρετικῶς ἠυλόγησε τὰ παιδιά καὶ ἔλεγε : Μακάριοι οἱ ὄντες ὡς τὰ παιδιά.»

Ἡ Γυφτοπούλα γράφει : «Ἡ ἡμέρα ποῦ φορῶ καινούργιο φόρεμα μοῦ φαίνεται ἡ καλλιτέρα ὅλου τοῦ χρόνου. Ὅταν παρουσιάζωμαι ἑξαφνα στολισμένη, ὅλοι εἰς τὸ σπῖτι μὲ θαυμάζουν, ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ ὡς τὸν Ἐκτορα, τὸ σκυλάκι μας. Τὶ κρίμα ὅμως ἡ εὐχα-

ρίστησις αὐτὴ νὰ διαρκῇ τόσοι ὀλίγον καὶ νὰ εἶνε τόσοι σπανία!...»
«Ἀ, πολὺ φιλάρεσκος μοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ Γυφτοπούλα ! Κ' ἐγὼ χαίρομαι πολὺ ὅταν πρόκειται νὰ βάλω καινούργιο φόρεμα. ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι τόσοι ὑψηλότεραι εὐχαριστήσεις, ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς φιλαρεσκείας...»

Ἰδοὺ τώρα ἡ χαριτωμένη καὶ τόσοι εἰλικρινὴς ἐπιστολὴ τῆς Ἐρμίνης.

Ἀγαπητὴ Διάπλασις

Ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως κουρασθῇς ἀπὸ τὰ πολλὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα θακούσης, διὰ νὰ φέρω τὴν ἰσορροπίαν, ἂν καὶ εἶνε φόβος μήπως παρεξηγηθῶ, ἐν τούτοις χάριν τῆς ποικιλίας, ἡ ἑποῖα τόσοι ἀρέσει εἰς τὸν Ἀνανίαν, ἐξομολογοῦμαι ὅτι ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τοῦ ἔτους κατ' ἐμὲ εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῶν παύσεων.

ΕΡΜΙΝΗ

«Ὁχι, Ἐρμίνη, δὲν παρεξηγεῖσαι. Ὁ Ὀλυμπιονίκης, σὺν νὰ το ἤξευρε, σὲ δικαιολογεῖ λαμπρά. Ἄκουσε τί λέγει : «Ἀν προτιμῶ τὰς διακοπὰς, μὴ νομίσῃς ὅτι εἶμαι ὀκνηρὸς, ἐπειδὴ οἱ βαθμοὶ μου δὲν δεικνύουν ὅτι εἶμαι τοιοῦτος» (καὶ οἱ ἐδικοί σου, ἐλπίζω, Ἐρμίνη!) ἄλλ' εἶνε τόσοι κοπιαστικὸν ἐν σχολικὸν ἔτος ! (καὶ ἐπομένως τόσοι ποθητὴ καὶ δικαία ἡ ἀνάπαυσις, ὅταν δὲν ἀναπαύεται κανεὶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ὅπως οἱ

ἀμελεῖς μαθηταί...) Ἐν τούτοις μὴ νομίσῃς ὅτι μενῶ ἀργὸς καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς, ὅχι· ἐργάζομαι τοῦλάχιστον δύο ὥρας τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἐορτῶν.» Ἀκόμη καλλιτέρα. Ὀλυμπιονίκη !

Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων λέγει. «Ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τοῦ χρόνου μου εἶνε ἐκείνη, κατὰ τὴν ὅποιαν μοῦ διδὲ ἡ μαμμά μου ἐπτά (ἀρ. 7) δραχμὰς διὰ νὰ νανυνέωσιν τὴν ἐγγράφη μου εἰς τὴν Διάπλασιν τῶν Παιδῶν. Ἰδοὺ πραγματικῶς μία ὠραία ἡμέρα διὰ τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως !

Ἡ Μυροβόλος Ἀῦρα ἀπαντᾷ ὅτι ἡ καλλιτέρα τῆς ἡμέρας εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ γονεῖς τῆς ἐορτάζουν τὰ γενέθλιά τιν. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι αὐταὶ αἱ ἡμέραι θὰ εἶνε δύο, ἐκτὸς ἐὰν ὁ πατήρ τῆς καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐγεννήθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Ἡ Δάφνη, ἀρκεῖται νὰ σημειώσῃ τὴν καλλιτέραν τῆς... νύκτα. Μάλιστα νύκτα καὶ ὅχι ἡμέραν. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐξηγεῖται τὸ παράδοξον αὐτό. Ἄλλοτε διὰ τὴν Δάφνην, ἡ εὐτυχέστερα ἡμέρα ἦτο ἡ ἐορτὴ τῆς καὶ συγχρόνως ἡ ἐορτὴ τοῦ παπποῦ τῆς. Τώρα ὅμως, ἀφότου εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ ὅχι μόνον τὸν παπποῦ τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα τῆς καὶ ἀκόμη δύο τῆς ἀδελφάς, ἡ ἡμέρα αὕτῃ τῆς φέρνει γλυκυπικρούς ἀναμνήσεις· «διότι—γράφει, — αἰσθάνομαι καὶ κάποιαν εὐχαρίστησιν, ὅταν συλλογίζωμαι ὅλους ἐκείνους, ὅσους ἠγάπησα καὶ με ἠγάπησαν. Τοὺς βλέπω ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον μου νὰ ἐρχονται μέσα εἰς ἕνα χρυσὸ σύννεφο καὶ νὰ μου ὁμιλοῦν... «ὦ, πόσην εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι τότε ! Αὕτῃ εἶνε δι' ἐμὲ ἡ πλέον εὐχαρίστος νύξ τοῦ ἔτους.—Σοὺ γράφω τοιουτοτρόπως, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ποῖα νύξ τοῦ χρόνου εἶνε ἡ καλλιτέρα δι' ἐμὲ. Ἀλλὰ ποῖα ἡμέρα εἰμπορεῖ νὰ τὴν φθάσῃ; ποῖαν ἡμέραν εἰμπορῶ νὰ αἰσθανθῶ, ὅτι αἰσθάνομαι τὴν νύκτα ἐκείνην;» «Ἐ, δὲν εἶνε συγκινητικόν; Ἐπίσης συγκινητικὴ μοῦ φαίνεται ἡ ἡμέρα τὴν ὅποιαν σημειώνει τὸ «Ἠσυχὸ Ἀεράκι». «Ὁ πατήρ μου, γράφει, ἔνεκα τῶν ἐργασιῶν του ἐπὶ 7—8 μῆνας λείπει διαρκῶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἡμεῖς δὲ μένομεν ἐδῶ μόνοι. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰν τὴν ὅποιαν αἰσθάνομαι ὅταν βλέπω τὸ ἀτμόπλοιο πον φέρει τὸν πατέρα μου, νὰγκυροβολῇ εἰς τὸν λιμένα μας. Ποῖα ἡμέρα δύναται νὰ ὑπάρξῃ καλλιτέρα δι' ἐμὲ;» «ὦ, ἔχεις δίκαιον, Ἠσυχὸ Ἀεράκι !

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἀπαντᾷ ὅτι προτιμᾷ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς μητρὸς του. Κατ' αὐτὴν ἐορτάζει καὶ ἡ μεγάλη του μήτηρ, διότι εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἄλλ' ἄρα γε ἐνόησα καλὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Δὸν Κιχώτης; Αὐτὸ ἐννοεῖ πραγματικῶς; Ἡ μήπως ἐορτὴν τῆς μητρὸς ὀνομάζει ποιητικῶς τὴν 25 Μαρτίου;—Κανεὶς εἰς τὸ σπῖτι δὲν ἠμπούρεσε νὰ μου εἰπῇ.

Καὶ τώρα χωρὶς σχόλια, χωρὶς παρατηρήσεις, θάντι-γράφω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μινωταύρου. Εἶχα τὸν λόγον μου ποῦ τὴν ἄφησα τελευταίαν :

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, χαῖρε !

Θέλετε νὰ μάθετε ποῖα εἶνε ἡ καλλιτέρα μου ἡμέρα, ἀπὸ ὅσας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποτὲ δὲν ἐσκέφην νὰ το ἐξετάσω. Ἀλλὰ τώρα γίνεσθε σεις αἰτία νὰ το κάμω.

Κατὰ πρῶτον εὐρέθην εἰς ἀμηχανίαν μὴ δυνάμενος νὰ ἐκλέξω τὸ ζητούμενον, διότι ἐγὼ ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ μὴ

βλάπτω ποτὲ κανένα, ἐπομένως οὔτε ἐμὲ βλάπτει κανεὶς. Διὰ δὲ μεγαλύτερα δυστυχήματα, τὰ ὁποῖα διευθύνονται ἀπὸ ἀνωτέρων τινὰ δυνάμιν, ποτὲ δὲν παραπονοῦμαι, διότι ἀπὸ ὅσας ἔμαθον ὅτι οὐδὲν κακὸν εἶνε ἀμοιβὴ καλοῦ. Μὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς μου, θάμαρτήσω ἂν εἶπω δι' ἡμέραν τινὰ ὅτι δὲν ἦτο καλὴ.

Δὲν μοῦ ἀφαιροῦσιν ὅμως οἱ ὅροι οὗτοι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω μίαν ἀφ' ὅσας τὰς καλὰς ἡμέρας, τὴν καλλιτέραν. Καὶ ὡς τοιαύτην ἐξελέξα τὴν ἡμέραν τῆς ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐξομολογοῦμαι ὅσας τὰς ἁμαρτίας μου εἰς τὸν Ἅγιον Πνευματικὸν καὶ μετανοῶν δι' αὐτάς, αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου ἐλαφρὰν καὶ καθαρὰν, καὶ χαίρω διότι εἶμαι ἀξίος νὰ μεταλάβω τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Αὕτῃ λοιπὸν ἡ ἡμέρα εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπὸ ὅσας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου μου.

Σὰς ἀπτάξομαι ὁ συνδρομητὴς σας καὶ φίλος σας

ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Ἀναπνέω... Τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐργασίας μου ἐτελείωσε. Ἐμάζεψα τὰ χειρόγραφα μου, τὰ ἐτακτοποίησα καὶ τὰ παρέδωκα εἰς τὴν Διάπλασιν. Δόξα σοι ὁ Θεός !..

Ἡ Διάπλασις τὰ ἀνέγνωσεν ὅλα, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Μὲ τί ἀγωνίαν παρηκολούθουν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς ἐνῶντα ἀνεγίνωσκε ! Ἀρά γε θὰ ἔμενεν εὐχαριστημένη; ἢ θὰ τα ἔσχιζε διὰ νὰ τα ξαναγράψῃ ἐκείνη; Ἀκουμβοῦσα μὲ τὸν ἀγκῶνα εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐπερίμενα ἀπέναντί τῆς τὴν ἀπόφασιν, — τὴν ἔγκρισιν ἢ τὴν καταδίκην. Ἡ καρδία μου ἔκαμνε τικτὰ καὶ ὅσῳ ἡ Διάπλασις ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος, τόσοι ἠύξανον οἱ παλμοὶ τῆς ἀγωνίας μου.

Ἐξαφνα ἠσθάνθην ἕνα δυνατώτερον παλμόν. Νά, ἡ κυρία Διάπλασις ἐτελείωσεν... ἐτοιμάζεται νὰ ὁμιλήσῃ... ὁμιλεῖ καὶ—ὦ τί εὐτυχία !—χαμογελᾷ.

— Ἀγάπη μου, εἶπε· εἶμαι κατευχαριστημένη. Ἐγραψες ὠραιότατα· ὀλίγα πράγματα μόνον θὰ διορθώσω καὶ θὰ στείλω τὰ χειρόγραφα σου εἰς τὸ Τυπογραφεῖον.

Ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ἔμεινα ἄφωνος... Μόνον ἐν εὐχαρίστῳ κατῴρθωσα νὰ ψιθυρίσω.

— Ὁχι, ἐγὼ πρέπει νὰ σε εὐχαριστήσω. μοῦ εἶπεν ἡ Διάπλασις, ποῦ με ἀπῆλλαξες ἀπὸ τὸν κόπον, χωρὶς νὰ ζημιωθῶν διόλου τὰ παιδιά. Δι' ἕνα πρᾶγμα μόνον ἀπορῶ : Πῶς δὲν ἔχεις καμμίαν εὐφροσύνην τοῦ Ἀνανία ;

— Δὲν ἠθέλησε νὰ πῇ τίποτε ἔξυπνο, ἀπῆντησα. Πρῶτον διότι εἶνε λιγάκι ἀνόρεκτος, ἐπειδὴ ξεύρετε, εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ γράψῃ αὐτὸς τὴν κρίσιν...

— Τὸ ξεύρω, εἶπεν ἡ Διάπλασις μειδιῶσα. Ἐπειτα ;

— Ἐπειτα τὰς εὐφροσύνας τὰς φυλάττει διὰ τὸν Γ' Ρεμβασμόν, τὸν ὁποῖον θὰ κάμῃ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Καὶ ναὶ μὲν ἠθέλησε νὰ με βοηθήσῃ μὲ προθυμίαν—ἀλλὰ χωρὶς εὐφροσύνης.

— Καλὰ. Ἐλα λοιπὸν τώρα νὰ με βοηθήσῃς νὰ βγάλωμεν ἀποτελέσματα.

— Ἐγώ ; !

— Ναὶ ἐσύ. Ποῖα ἐπιστολὴ σοῦ ἔκαμε τὴν μεγάλην τέραν ἐντύπωσιν ;

Ἀπῆντησα χωρὶς δισταγμόν :

— Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μινωταύρου. Ὁμολογῶ ὅτι ἀπὸ τοὺς πρῶτους συλλογισμοὺς τοῦ δὲν ἐκατάλαβα πολλὰ πράγματα, — ἔ, ἕνας μεγαλύτερος εἰμπορεῖ νὰ καταλάβῃ...—ἀλλὰ ἡ ἀπάντησίς

τοῦ μοῦ ἐφάνη ἡ πρωτοτυπότερα καὶ ὠραιότερα ἀπὸ ὅσας. Νὰ συλλογισθῇ κανεὶς τὴν ἡμέραν τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μετανόιας, ποῦ εἶνε τόσοι καθαρὸς, τόσοι ἀγνός... ὦ, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει καλλιτέρα ἡμέρα.

— Συμφωνῶ ! εἶπεν ἡ Διάπλασις. Λοιπὸν γράφε :

ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. Μινωταύρος.

— Τὸ ἔγραψα.
— Πολὺ καλὰ. Τώρα, μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν, ποῖαι ἐπιστολαὶ σοῦ ἤρσαν περισσότερον !
Ἐσκέφθην ὀλίγον καὶ ἀπῆντησα :

— Ἡ ἀπάντησις τῆς Κερκυραϊκῆς Μελίσσης καὶ τῆς Ἀθηναῖας Ἀνοιξέως, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ τοῦ Μινωταύρου,

κατ' ἐμὲ θὰ διεφιλονέικουν τὸ Ἀ' βραβεῖον.

— Συμφωνῶ, Ἀγάπη μου. Λοιπὸν γράφε :

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. Κερκυραϊκὴ Μελίσσα, Ἀθηναῖα Ἀνοιξίς.

— Ἐγραψα.
— Ἐμπρός ! Ὑστερα ;
— Ὑστερα ἐρχονται : τὸ Λευκὸν Ρόδον, ἡ Δάφνη, ὁ Ὀλυμπιονίκης...

— Ἀρκεῖ ! ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. Λευκὸν Ρόδον, Δάφνη, Ὀλυμπιονίκης. Παρακάτω !

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς οὔτε μίαν φορὰν νὰ διαφωνήσωμεν, ἐγράψαμεν μὲ τὴν Διάπλασιν καὶ τὰ λοιπὰ ἀποτελέσματα :

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ. Ἐρμίνη, Ἰωνίς.
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ. Χαλκιδίς, Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου, Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ. Χρυσὴ Βροχή, Ἐπιστάθιος φίλος τῆς Διαπλάσεως, Ἐρημίτης, Ἐκτὼρ Σπυρ, Δεσφύλλας, Χρυσάνθη Σταλούνη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ. Κρίνονται εὐφήμου μνείας πάντες οἱ λοιποὶ ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΛΥΓΡΑ ΤΟΥ ΑΡΙΟΝΟΣ

Βραδευθεῖδα
κατὰ τὴν Δευτέραν Κυριακὴν
τῆς Διαπλάσεως

— Παρατηρώ, είπεν ἡ Διάπλασις, ὅτι αὐτὴν τὴν φερόν τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον βραβεῖον τὰ πέρουν ἀγρία...

— Ναί, εἶπα· καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν μ' ἐνθουσιάζει πολὺ. Ἐπειδὴ εἶμαι κορίτσι, ἤθελα νὰ βραβευθῇ κορίτσι, σήμερον τοῦλάχιστον ποῦ ἔκαμα τὴν κρίσιν ἐγώ... Ἐπειτα μ' ἀρέσει νὰ χολοσκάνουν τὰ ἀγρία καὶ νὰ στέλουν γράμματα πειρακτικά καὶ ἔξυπνα... Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ βραβευθῇ κορίτσι ἐμπρὸς εἰς τὸν Μινώταυρον καὶ εἰς τὴν Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν;

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι κατενθουσιασμένη καὶ ἀπὸ τὴν Τρίτην Κυριακὴν, εἶπεν ἡ Διάπλασις. Τὸ βραβεῖον θέλω νὰ δίδεται δικαίως καὶ ἀξίως· ἀδιαφορῶ δὲ ἐντελῶς ἀν' ἐκεῖνος ποῦ τὸ πέρνει εἶνε ἀγρία ἢ κορίτσι.

Ἡ Διάπλασις ἔχει τὴν δύναμιν μὲ ἓνα τῆς λόγῳ νὰ με κάμνῃ νὰ μεταβάλλω γνώμην.

— Κ' ἐγώ, ἐφώνησεν· καὶ ἐγὼ εἶμαι κατενθουσιασμένη! Καὶ ἂν μ' ἐρωτοῦσε κανεὶς ποῖα ἡμέρα εἶνε ἡ καλλιτέρα

τῆς ζωῆς μου, θάπαντοῦσα: Ἐκεῖνη ποὺ ἔγραψα τὴν Τρίτην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως!

Η ΑΓΑΠΗ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Υ. Γ. Ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἔδωκε καὶ τὴν ἐρώτησιν τῆς Τετάρτης Κυριακῆς. Ἰδοὺ αὕτη:

«Ποία ἡλικία σὰς ἀρέσει καλλίτερα καὶ διατί;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1897. Σὰς χαιρετῶ. Ἐπίσης σὰς χαιρετοῦν αἱ ἑνδεκα ἀδελφαί μου, ἡ κυρὰ Μάρθα μας, ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Πίσσα. Μοῦ ἐσύστησαν δὲ νὰ σας εὐχαριστήσω θερμῶς ποῦ τοὺς ἐνθουμείσθητε πάντοτε καὶ τοὺς στέλλετε χαιρετίσματα.

Υ. Υ. Γ. Πολλὰ παιδιὰ ἤλλαξαν ἐν τῷ μεταξὺ ψευδώνυμον. Ἐγὼ ὅμως ἔγραψα εἰς τὴν κρίσιν τὸ παλαιότερον τῶν ψευδώνυμον, ἐκεῖνο δηλαδὴ τὸ ὑποῖον ἦτο σημειωμένον εἰς τὴν ἀπάντησιν.

Η ΙΔΙΑ

Ο ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς εἶνε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν σας. Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ τον προσκαλέσετε. Ἐρχετὶ μόνος του καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς δὲν εἶνε ὑπερήφανος, καθε ἄλλο! Καταδέχεται μάλιστα καὶ αὐτὰ τὰ χάρτινα κοκοράκια καὶ αὐτὰ τὰ ξύλινα ἀλογάκια καὶ αὐτὰ τὰ σκυλάκια μὲ τοὺς τροχούς. Μὲ ὀλίγο χαρτί, μὲ ὀλίγην κόλλαν ἢ μὲ ὀλίγα καρφάκια θεραπεύει ὅλους τοὺς ἀψύχους αὐτοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πληγωμένους καὶ παραλύτους... Θαυμάσια ἱατρεὺς προπάντων τὲς κοῦκλες καὶ τὰ ἀνθρωπάκια. Δὲν τοὺς κόπτει μόνον τὰ ἀρρωστημένα μέλη· ἀλλὰ τοὺς κολλάει καὶ νέα, τὰ ὅποια κάμουν τὴν δουλειάν των ὅπως καὶ τὰ πρῶτα. Ἐ, αὐτὸ βέβαια δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι τὸ κάμουν καὶ οἱ ἀληθινοὶ χειρουργοί!...

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς εἰξεύρει νὰποκοιμίζῃ περίφημα τὰ ἀπαρηγόρητα μωρά· καὶ αὐτὸ τὸ κάμνει χωρὶς κανέν ἱατρικόν, χωρὶς ὅπιον. Τὰ πέρνει μόνον εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ τοὺς τρυχουδεῖ σιγᾶ-σιγᾶ ἐν ὥρῳ καὶ γλυκῷ ᾄσμα.

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς εἶνε τόσο ἱκανός, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ υποβάλλῃ εἰς μακρὰν ἀνάκρισιν τοὺς ἀσθενεῖς του. Μαντεύει ἀμέσως τί ἔχουν καὶ ἀπὸ τί ὑποφέρουν.

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς ἔχει ὀλόκληρον φαρμακεῖον διὰ τοὺς μικροὺς τοὺς ἀσθενεῖς. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τὰ ἱατρικά του δὲν μυρίζουν ἀσχημα, οὔτε ἔχουν κακὴν γεύσιν. Καὶ ὅταν δὲν ἀρκῇ ὁ δυναμωτικός του ζωμὸς ἢ τὸ παχὺ τοῦ γάλα ἢ ἡ γλυκεῖά του πτυσάνη, ἔχει ἓνα πλῆθος ἄλλων ἱατρικῶν: θωπείας, φιλήματα, σκεπάσματα ζεστά, τριψίματα

προσεκτικά, λόγια γλυκὰ καὶ... παιγνίδια ὥρατα. Πονεῖ περισσότερο ἀπὸ σᾶς, ὅταν εἰσθε ἀρρωστοὶ καὶ θὰ ἤθελεν εὐχαρίστως, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ ὑποφέρῃ ἐκεῖνος, ἀλλ' οὐκ εἶς...

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς δὲν θεραπεύει μόνον τὸ σῶμα· ἔχει ἐπίσης ἱατρικὰ καὶ διὰ τὴν ψυχὴν. Μὲ πόσῃ ἀγρυπνῶν φροντίδα θεραπεύει τὸν ἐγωισμόν, τὴν ματαιοδοξίαν, τὴν ὀκνηρίαν! καὶ ποῖον βάλαμον χύνει εἰς τὰς μικρὰς καρδίας, τὰς πληγωμένας ἀπὸ τὴν ἀδικίαν, ἀπὸ τὴν κακίαν ἢ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἄλλων! Ἐχει τὸ βάλαμον τῶν γλυκῶν λόγων καὶ τῶν τρυφερῶν θωπειῶν...

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς δὲν στέλλει ποτὲ τὸν λογαριασμόν του. Δὲν ἀπαιτεῖ πληρωμὴν, οὔτε κἂν εὐχαριστίας.

Ὁ ἱατρὸς αὐτὸς δὲν φορεῖ ρεδιγκόταν ἢ ὑψηλὸν καπέλλον· φορεῖ φουστάνια—καμιάν φορὰν ὅμως βλοῦδινα ἢ μεταξωτά—καὶ καπέλα στολισμένα μὲ ἄνθη καὶ μὲ πτερὰ. Δὲν ἔκαμεν εἰδικὰ σπουδὰς· δὲν ἀναγινώσκει ὀγκώδη ἱατρικὰ βιβλία. Ἀπὸ τὴν καρδίαν του ἀντελεῖ τὰς γνώσεις· ἐκεῖ εὐρίσκει τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης. Δὲν ἔχει δίπλωμα, οὔτε θέλει νὰ λέγεται Δόκτωρ!

Πῶς λέγεται λοιπόν;

Ἐλπίζω ὅτι τὸ ἐμαντεύσατε: Λέγεται ἀπλούςτατα Μ η τ ε ρ α.

Ἀλλὰ δὲν σας εἶπα καλὰ, ὅτι δὲν θέλει νὰ πληρόνεται. Ὑπάρχει κάτι τὸ ὅποῖον ἀπαιτεῖ καὶ ἀπὸ σᾶς, κάτι τὸ ὅποῖον σεῖς μόνον εἵμπορεῖτε νὰ τῆς δώσετε, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ πτωχύνετε, ἂν καὶ πραγματικῶς εἶνε πολυτιμώτατον: τὴν ἀγάπην σας!

Δίδετε τῆς λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πληρωμὴν, χωρὶς νὰ μετράτε, χωρὶς νὰ λογαριάζετε! Μὴ φοβήσθε! Ὅσον περισσότερον ἐξοδεύετε ἀπ' αὐτὸν τὸν θησαυρόν, τόσο περισσότερον σὰς μένει

καὶ τόσον γίνεσθε πλουσιώτεροι... Μὴ παζαρεύετε λοιπὸν μὲ τὴν μητέρα σας οὔτε τοὺς γλυκοὺς τῆς λόγους, οὔτε τὰ τρυφερά τῆς φιλήματα, οὔτε τὰς φιλοστόργους περιποιήσεις τῆς. Δίδετε τῆς ἀγάπην ἀφειδῶς· ποτὲ δὲν θὰ τῆς δώσετε ὅσον σὰς δίδει αὕτη!

(Κατὰ τὸν F. Dupin de Saint-André)

ΑΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ συνάδελφός μου κ. Κίμων Ἀλκίδης σὰς ἔγραφε προχθὲς ὅτι εἶνε εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος γεννᾶται ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν καὶ φέρει παλαιὸν καὶ ἐνδοξόν ὄνομα. Αὐτὸ σὰς το ἔγραφε διὰ νὰ σας εἰπῇ εὐθὺς κατόπιν, ὅτι εἶνε εὐτυχέστερος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν ἀτομικῶν του προτερημάτων δημιουργεῖ τὸ ὄνομά του καὶ τὸ κάμνει ἐνδοξόν. Ἐν τούτοις δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἶνε μία εὐτυχία καὶ ἡ καλὴ γέννησις. Φαντασθῆτε δὲ πόσον ἡ εὐτυχία αὕτη πρέπει νὰ εἶνε μεγάλη, ὅταν ἡ γέννησις εἶνε βασιλική, ὅταν κατάγεται κανεὶς ἀπὸ βασιλικὴν οἰκογένειαν, ὅταν γεννᾶται παρὰ τοὺς πόδας ἐνὸς θρόνου καὶ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον φέρων τὸν ὠραῖον τίτλον τοῦ Βασιλόπαιδος...

Καὶ ὅμως!... θὰ πλανηθῆτε ἂν νομίσετε ὅτι εἶνε εὐτυχέστερός σας, εὐτυχέστερος ἀπὸ κάθε ἓνα ἐξ ὑμῶν, εἰς Βασιλόπαις, μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε Βασιλόπαις! Ὅχι, μὴ το πιστεύετε ποτὲ αὐτό. Μία γέννησις, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε, συντείνει, ἀλλὰ δὲν ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν. Κάθε ἄνθρωπος, εἴτε υἱὸς ἐπαίτου εἶνε, εἴτε υἱὸς βασιλέως,

πρέπει νὰ ἐργασθῇ, πρέπει νὰ κοπιᾷ, πρέπει νὰ γωνισθῇ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν του, τὴν πραγματικὴν του εὐτυχίαν, ἐκεῖνην τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθάνεται καὶ θάπολαμβάνῃ μόνον αὐτός, χωρὶς νὰ τον μέλῃ ἂν οἱ ἄλλοι τον νομίζουν εὐτυχὴ ἢ δυστυχὴ.

Φαντασθῆτε ὀλίγον ἓνα Βασιλόπαιδα... Μὲ πόσα καθήκοντά τον περιβάλλει ἡ θέσις του! Πόσον πρέπει νὰ κοπιᾷ διὰ νὰ μάθῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ εἰξεύρῃ διὰ νὰ κατέχῃ ἐπαξίως τὴν ὑψηλὴν θέσιν τοῦ Βασιλόπαιδος! Καὶ ἂν δὲν θελήσῃ νὰ κοπιᾷ, ἂν νομίσῃ ὅτι, ἐπειδὴ εἶνε Βασιλόπαις, εἵμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅτι θέλῃ, τί θὰ γίνῃ; Ὡ, σὰς βεβαίω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ, μὰ πάρα πολὺ δυστυχής. Ὁ τίτλος του δὲν θὰ τον σώσῃ ἀπὸ τίποτε καὶ ἡ γέννησις του μᾶλλον βάρος θὰ του εἶνε παρά ὠφέλεια. Πρῶτον θὰ τιμωρῆται, δεύτερον δὲν θὰγαπᾶται, τρίτον δὲν θὰ τιμᾶται, τέταρτον θὰ βλέπῃ ἄλλους Βασιλόπαιδας καλλιτέρους του καὶ θὰ λυπῆται, πέμπτον θὰ περιφρονῆται ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς, ἕκτον θὰ ἔχῃ τὴν συναίσθησιν ὅτι εἶνε ἀνάξιος τῆς θέσεώς του καὶ θὰ λυπῆται καὶ θὰ μετανοῇ, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν εὐτυχίαν του. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ Βασιλόπαιδες εἶνε παιδιὰ, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ, ἔχουν δηλαδὴ καὶ τὰς ὀλίφεις των, καὶ τὰς χαράς των, καὶ τὰς τιμωρίας των, καὶ τὰς ἀμοιβὰς των, καὶ τοὺς κόπους των καὶ τὰς ἀναπαύσεις των· καὶ τότε μόνον εἶνε εὐτυχεῖς—αὐτοὶ οἱ Βασιλόπαιδες!—ὅταν ὑπακούουν τοὺς μεγαλητέρους των καὶ ὅταν ἐκτελοῦν τὰ χρέη των. Αὐτό, μικροί μου φίλοι, ἡμπορεῖ νὰ μας παρηγορήσῃ, διότι δὲν ἐγεννήθημεν ὅλοι Βασιλόπαιδες—ἂν εἶνε δυνατόν!...—ἀλλὰ προπάντων πρέπει νὰ μας κάμῃ νὰ εἰπώμεν: «Ἀφ' οὗ ὁ Βασιλόπαις θὰ εἶνε δυστυχής, ἂν δὲν κάμνῃ, ὅτι τοῦ ἐπιβάλλουν οἱ γονεῖς, οἱ παιδαγωγοὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι, ποῦ ἐμεῖναιμεν λοιπὸν ἡμεῖς;...»

Αὐταὶ αἱ σκέψεις μοῦ ἤλθον ὅταν εἶδα προχθὲς τὸν μικρὸν Βασιλόπαιδα Ἀνδρέαν μὲ τὴν στολὴν τοῦ Εὐέλπιδος. Διότι ἐτελείωσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα καὶ κατετάχθη ἐφέτος εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν. Νὰ τον ἐβλέπατε μὲ πόσον καμάρι ἔφερε διὰ πρώτην φορὰν τὴν βαθυκύανον καὶ χρυσοκίτρινον ἐκείνην στολὴν, τὴν ἀπαστράπτουσαν καὶ πόσον ἐφαίνετο εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένος ὁ βασιλικὸς Εὐέλπις!...

Ἄ, εἶνε εὐτυχὴς Βασιλόπαις ὁ νεαρός Ἀνδρέας—δηλαδὴ καλὸς Βασιλόπαις, ἔχων συναίσθησιν τῆς θέσεώς του, τῶν καθήκοντων του, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν φιλοδοξῶν νὰ εἶνε τὸ πρότυπον υἱοῦ, μαθητοῦ καὶ Βασιλόπαιδος...

Κατὰ ταῦτο ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν εἵμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανέν παράπονον. Ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχέστερος τῶν πατέρων. Ὅλα Του τὰ παιδιὰ ἔχουν ἐπιζηλᾶ προτερήματα, ἀληθῶς βασιλικά· καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπακοὴν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν λατρίαν πρὸς τὴν πατρίδα, εἵμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας. Ὑπάρχει εὐτυχία μεγαλιτέρα δι' ἓνα πατέρα καὶ δι' ἓνα Βασιλέα;

Καὶ ἐπειδὴ σήμερον πρόκειται μόνον περὶ τοῦ βασιλόπαιδος Ἀνδρέα, θὰ σας ἀναφέρω μερικὰ ἐκ τοῦ βίου του χαρακτηριστικά. Ὅταν ἦτο μικρός, πολὺ μικρός, δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ἄλλην γλῶσσαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν. Μὴ νομίσετε ὅτι τὸ ἔκαμεν αὐτὸ ἀπὸ ἀμέλειαν καὶ ἀπὸ φυγοπονίαν· τὸ ἔκαμεν ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα του. Δι' αὐτὸ ἔλεγε πάντοτε: «Ἀφ' οὗ εἶμαι Ἑλλην βασιλόπαις θὰ ὁμιλῶ ἑλληνικά· ἄλλη γλῶσσα δὲν μου χρειάζεται!» Λέγεται δὲ ὅτι μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Ἀνακτορικὸν Κήπον, ἐρράπισεν ἓνα συνομήλικά του, διότι μολοντὶ ἦτο Ἑλλήν, ὠμίλει ἀγγλικά καὶ εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ μικροῦ Βασιλόπαιδος ἐξεφράσθη περιφρονητικῶς διὰ τὴν γλῶσσάν του (ἐν εἶδος Ἰουλίας ὁ μικρὸς αὐτὸς ξενόγλωσσος, ἀλλὰ πρὸ τῆς μεταμελείας...)

Κατόπιν ὅμως ὁ μικρὸς Ἀνδρέας εἶδε τὴν ἀνάγκην νὰ μάθῃ καὶ ἄλλας γλῶσσας· ἀλλ' αὐτὸ δὲν το ἡμπόδισε νὰγαπᾷ πάντοτε τὴν ἑλληνικὴν, ὅπως ἡ ἀγάπη του αὕτη δὲν τὸν ἡμπόδισε νὰ εἶνε ἐπιμελέστατος εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ ἐν γένει τῶν μαθημάτων του. Ἀποδείξει, ὅτι ὁ μικρὸς Βασιλόπαις ὁμιλεῖ σήμερον εἰς τὴν ἐντέλειαν πέντε γλώσσας καὶ πρὶν τελεσίωσιν ἀκόμη τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐτελείωσε τὰ μαθήματά του καὶ κατετάχθη εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν.

Καὶ μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον ἤρχισε τὰ στρατιωτικά μαθήματα. Εἰς τὰ γυμνάσια προπάντων εἶνε τακτικώτατος καὶ προσεκτικώτατος. Προχθὲς μάλιστα, ἀπὸ ὑπερβολικὸν ζῆλον, ἐγυμνάζετο μόνος του εἰς τὰ προπύλαια τῶν Ἀνακτόρων.

Φέρτε ἄρμ! διέταξε τὸν φρουρόν,

ὁ ὁποῖος ἐφύλαττεν ἐκεῖ.

Ὁ φρουρὸς ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὴν διαταγήν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ μικρὸς Βασιλόπαις· δὲν το κάμνεις καλὰ. Κύτταξε ἐμέ!

Καὶ ἐξετέλεσε δύο-τρὶς φορὰς τὸ παράγγελμα, ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἐκπληκτοῦ στρατιώτου.

— Ἔτσι! κάμε το τώρα καὶ σύ!

Ὁ στρατιώτης το ἔκαμε.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ μικρὸς Βα-

σιλόπαις. Καὶ χαιρετίσας στρατιωτικῶς τὸν φρουρόν, ἀπεμακρύνθη.

Γυμνάζεται, βλέπετε, γυμνάζεται ὁ μικρὸς Βασιλόπαις. Οὔτε μίαν στιγμὴν λησμονεῖ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς Βασιλόπαις θὰ γίνῃ μέγας Βασιλόπαις...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 377)

Κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ καλλίτερα ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν γυναῖκα καὶ εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ὁ σύζυγός της δὲν ἀπεφάσισε τελοσπάντων νὰ τῆς εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὅμως, δὲν εἶχεν ἀδικον ἴσως. Ποῖος ἤξευρε ἂν θὰ ἐκράτειτο πλέον ἡ ὀρμητικὴ Κορνηλία ἀπέναντι τοῦ Ὀρτικ καὶ τοῦ Κίρσεφ, ὅταν ἐμάνθανε ποῖοι ἦσαν καὶ τί ἐσκέπτοντο νὰ κάμουν...

Ἐσιώπησε λοιπὸν ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν «Εὐδρόμον Οἰκίαν», διὰ νὰ ἐπιβλέψῃ τὰς προετοιμασίας, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο εἰς τὸν Ἱπποδρόμον. Ἐξ ἄλλου ἡ Κορνηλία, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Καγέττης καὶ ὑπὸ τῆς Ναπολέωνας, ἐπρεπε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς ἐνδυμασίας, τὰς περούκας καὶ τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐχρειάζοντο διὰ τὴν παράστασιν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ δύο ρωσσοὶ ναῦται ἔλειπον ἔξω, διὰ νὰ κανονίσουν, ὡς ἔλεγον τοῦλάχιστον, τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς των εἰς τὴν πατρίδα. Καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπαιτοῦσε πολλὴν φροντίδα, πολλὰ διαθήματα καὶ πολλὰ τρεχάματα...

Ἐνῷ ὁ Κασκαμπέλ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἡσυχάζοντο εἰς τὸ νὰ καθαρίσουν τὰ κατασκευασμένα θρανία τοῦ Ἱπποδρόμου καὶ νὰ σκουπίσουν τὸν στίβον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐχρησίμευεν ὡς σκηνή, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Γιάννης μετεκρίμζον τὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὰ ἀκροατικά καὶ ἀθλητικά γυμνάσματα καὶ τὰς ἀθουμασίας καὶ ἐντελῶς νέας σκηνογραφίας τῶν Ἀησίων τοῦ Μέλανος Δρυμῶ.

Ὁ Γιάννης ἦτο παρὰ ποτε μελαγχολικός. Δὲν ἤξευρεν ὅτι ὁ κ. Σέργιος ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης, πολιτικὸς κατὰδικος, μὴ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ μείνῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Δι' αὐτὸν ὁ κ. Σέργιος ἦτο πλούσιος γεωκλήμων, ἐπιστρέφων εἰς τὰ μεγάλα του κτήματα, διὰ νὰ ζῇσῃ ἐκεῖ ὀριστικῶς μετὰ τῆς θετῆς θυγατρὸς του. Πόσον θὰ ὠλιγόστευεν ἡ λύπη του, ἂν ἤξευρεν ὅτι ἡ διαμονὴ εἰς τὴν ρωσικὴν αὐτοκράτο-

ρίαν ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τὸν κ. Σέργιον καὶ ὅτι θὰ ἐφευγε πάλιν, μόλις ἐπανεβλεπε τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην, τὸν πατέρα του· ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ὁ κ. Σέργιος θὰ ἐζήτηι καταφύγιον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὅτι θὰ ἔπερνε μαζί του καὶ τὴν Καγέττην! Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ χωρισμὸς θάνεδάλλετο δι' ὀλίγας ἐβδομάδας καὶ θὰ ἔζων ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἀλλοῦ!

«Ναί, ἔλεγε καθ' αὐτὸν ὁ Γιάννης» ὁ κ. Σέργιος θὰ μείνῃ εἰς τὸ Πέρμον καὶ ἡ Καγέττη θὰ μείνῃ μαζί του... Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ θὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός... «ὦ, ἡ Καγέττη θὰ εἶνε εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Σεργίου... καὶ ὁμοίως...»

Καὶ ἡ καρδιά τοῦ δυστυχοῦς Γιάννης ἐσπαράσσετο, ἐνῶ ἐσυλλογίζετο ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζον ἐννέα ὥραι καὶ ὁ κ. Σέργιος δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν». Καθὼς ἔλεγεν ἡ Κορνηλία, δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ τον περιμένουν παρὰ τὴν νύκτα, ἡ τοῦλάχιστον εἰς ὥραν ἀρκετὰ προχωρημένην, ὅτε θὰ ἐπέστρεφε χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ ἀναγνωρισθῇ καθ' ὁδόν.

«Τότε, ἐσυλλογίζετο ὁ Κασκαμπέλ, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν πρώτην μας παράστασιν... Ἀλλὰ τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ἐγὼ δὲν λυποῦμαι καθόλου δι' αὐτό. Καλλίτερα ποῦ δὲν θὰ εἶνε ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ χάλια μας... Θὰ γίνῃ μία παράστασις, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὴν κάμῃ καλλιτεχνικὴν! Ναί, ὦρα! μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ παίξω ἐγὼ τὸν Φρακάσσαρ μὲ τὴν ἀνησυχίαν ποῦ ἔχω! Ἀμὲ ἡ Κορνηλία, ποῦ ὅλα θά'χῃ εἰς τὸ νοῦ της μὴν ἔπαθε τίποτε ὁ κ. Σέργιος;... Ἀμὲ ὁ Γιάννης, ποῦ θὰ συλλογίζεται αἰώνως τὴν Καγέττην; Ἀμὲ ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Ναπολέαινα, ποῦ εἶνε τόσον λυπημένα τὰ παιδιὰ, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ ξαναῖδον τὴν Καγέττην τους; ὦ, παιδιὰ μου! πολὺ φοβοῦμαι μήπως μᾶς σφύριξουν ἀπόψε! Ὅ,τι κάμῃ πειὰ ὁ Μακρολέλεκας! Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ θιάσου!»

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ, ἐσκέφθη νὰ ἐξελθῇ διὰ νὰ μάθῃ τὰ νέα. Εἰς πόλιν μικρὰν ὡς τὸ Πέρμον, μαυθάνει κανεὶς ἀμέσως ὅτιδήποτε συμβῇ. Οἱ Ναρκίνοι ἦσαν πολὺ γνωστοὶ εἰς τὸν τόπον καὶ ἀγαπητοὶ μάλιστα. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ κ. Σέργιος συνελαμβάνετο ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἡ εἰδήσις τῆς συλλήψεώς του θὰ διεδίδετο ἀμέσως... Τὸ γεγονός αὐτὸ θάπετελει τὸ θέμα πάσης συνομιλίας. Ἐκτὸς τούτου θὰ εἶχεν ἤδη ἐγκαθεριχῇ εἰς τὸ φρούριον

«Πρόκειται περὶ μουσικοῦ τοῦ Κράτους.» (Σελ. 397, στήλ. γ')

τοῦ Πέρμου, διὰ νὰ δικασθῇ ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο ὁ Κασκαμπέλ ἀφῆκε τὸν Μακρολέλεκαν νὰ ετοιμάσῃ μόνος του τὸ θέατρον. Καὶ ἐξελθὼν ἤρchiε νὰ περιπλανᾶται ἀνά τὴν πόλιν, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Κάμα, εἰς τὴν ἐπάνω καὶ εἰς τὴν κάτω συνοικίαν, παντοῦ ὅπου ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ ἀνθρώπους, εἴτε ἀργούς καὶ ἀμερίμνους, εἴτε καταγινομένους εἰς τὰ συνήθη των ἔργα... Ἀνεμίχθη εἰς τὰς συνομιλίας... ἤκουσε χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἀκούει... Τίποτε! τίποτε σχετικὸν μὲ τὸν κόμητα Ναρκίνην. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τον καθυσοχάσῃ, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν ὁδόν, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τοῦ Πέρμου εἰς τὴν ἑπαυλιν τῆς Βάλσκα. Διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης βεβαίως θὰ μετεφέρετο ὁ κατὰδικος, ἂν εἶχε συλληφθῇ ὑπὸ τῆς

ἀστυνομίας. Καὶ κάθε φοράν ποῦ ἐβλεπε ἀπὸ μακρὰν ὄμιλον διαβατῶν, ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο ὁ κ. Σέργιος ἀγόμενος δέσμιος, ὑπὸ συνοδίαν Κοζάκων...

Ἐν τῇ ταραχῇ του, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του, ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον οὔτε τὴν σύζυγόν του, οὔτε τὰ τέκνα του, οὔτε τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, ἐνῶ ὅλοι διέτρεχον τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἐν περιπτώσει συλλήψεως τοῦ κ. Σεργίου. Τῇ ὄντι, δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ μάθουν αἱ ρωσικαὶ ἀρχαὶ ὑπὸ ποίους ὁρους ἐπέστρεψεν ὁ κόμητας Ναρκίνης εἰς τὸ πατρίον ἐδαφος, καὶ τίνες ἦσαν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι διηκούλυναν τὴν ἐπιστροφὴν του. Καὶ τοῦτο θὰ ἐστοίχιζε πολὺ ἀκριβὰ εἰς τὴν οἰκονομίαν Κασκαμπέλ!

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μακρῶν τούτων καὶ ἀνησυχῶν περιπάτων ἦτον ὅτι ὁ Κασκαμπέλ εὐρίσκετο πολὺ μακρὰν τοῦ Ἱπποδρόμου, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος μετέβη ἐκεῖ καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἰδῇ, περὶ τὴν δεκάτην τῆς πρωίας.

Ὁ Μακρολέλεκας ἦτο μόνος ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐργαζόμενος ἐν τῇ μέσῳ νέφους κονιορτοῦ, τὸ ὅποσον ἠγείρετο ἄνωθεν τοῦ στίβου. Ἐξῆλθεν ἀμέσως ὅταν εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἦτο ἀπλούστα μουζίκος, δηλαδὴ ρώσος χωρικός. Ἐπειδὴ ὁμοίως οὔτε ὁ μουζίκος ἐνόει τὴν γλῶσσαν τοῦ Μακρολέλεκα, οὔτε ὁ Μακρολέλεκας τὴν γλῶσσαν τοῦ μουζίκου, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῶν. Καὶ τῷ εἶπε μὲν ὁ μουζίκος ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριόν του, καὶ δι' αὐτὸ ἤλθε νὰ τον εὕρῃ εἰς τὸν Ἱπποδρόμον, πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν» (κατὰ τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας εἶχεν), ἐπειδὴ ὁμοίως ὁ Μακρολέλεκας δὲν ἐνόει οὔτε γρὺ ἀπὸ αὐτὰ, ὁ μουζίκος ἔκαμε τώρα, ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐξ ἀρχῆς: τῷ ἔδωκε μίαν ἐπιστολήν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν κύριόν του.

Ὁ Μακρολέλεκας ἐνόησεν αὐτὴν τὴν φοράν. Ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη μὲ τὸ ἐνδοξον ὄνομα τοῦ Κασκαμπέλ, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας... ἐκτὸς ἂν ἦτο διὰ τὴν Καν Κασκαμπέλ, ἡ διὰ τὸν Κον Γιάννην ἢ διὰ τὸν Κον Ἀλέκον, ἢ διὰ τὴν Δεσποινίδα Ναπολέαιναν...

Οὕτω λοιπὸν ἔλαβεν ὁ Μακρολέλεκας τὴν ἐπιστολήν καὶ ἔκαμῃ τὸν μουζίκον νὰ ἐννοήσῃ δι' ἐνὸς νεύματος ὅτι θὰ τὴν παρέδιδεν ἀσφαλῶς. Μετὰ τοῦτο τὸν ἀπεχαιρέτισε μὲ πλῆθος χαριτωμένων ὑποκλίσεων, ἀλλὰ χωρὶς μέχρι τέλους νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ἀπὸ ποῦ ἤρχετο καὶ ποῖος τον εἶχε στείλῃ.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μακρολέλεκας ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν» ἐφάνη εἰς τὸν στίβον ὁ Κασκαμπέλ.

«Κύριε; εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Τί τρέχει;

— Ἐλαβὰ ἓνα γράμμα.

— Γράμμα;

— Μάλιστα ἓνα γράμμα... ὅ,τι το ἔφεραν.

— Δικό μου;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῖος το ἔφερε;

— Ἐνας μουζίκος.

— Μουζίκος;

— Μάλιστα, μουζίκος... ἐκτὸς ἂν δὲν ἦταν μουζίκος.»

Ὁ Κασκαμπέλ ἤρπασε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινεν ὁ Μακρολέλεκας· μόλις δὲ ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν ἐπιγραφήν τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ κυρίου Σεργίου, ἔγεινε τόσον ὠχρὸς, ὥστε ὁ πιστὸς τοῦ ὑπηρετῆς ἀνέκραξε:

— Μπα! τί ἐπάθατε, κύριέ μου;

— Τίποτε! ἡσύχασε!»

Τίποτε;... καὶ ὁμοίως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ τόσον ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος, παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ κάτω.

Τί ἔλεγεν ὁ κ. Σέργιος εἰς ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν;... Διὰ τί ἔγραφε πρὸς τὸν Κασκαμπέλ;... Βεβαίως διὰ νὰ τον πληροφορήσῃ περὶ τῆς αἰτίας, ἡ ὁποία τον ἠμώδισε νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ Πέρμον... Ἀρά γε εἶχε συλληφθῇ;...

Ὁ Κασκαμπέλ ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, ἐσκούπισε πρῶτα τὸν δεξιὸν καὶ κατόπιν τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὴν ἀνεγνώσεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

«ὦ, τί φωνὴν ἐξέβαλε τότε — φωνὴν ὡς ἐκ λάρυγγος πνιγομένου! Τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιώθη... κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης νευρικῆς κρίσεως, ὥστε ἐνῶ ἤθελεν, ἐνῶ ἠγωνίζετο νὰ ὁμιλήσῃ, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ θροῦσῃ λέξιν!

Πρὸς στιγμὴν ὁ Μακρολέλεκας ἐνό-

μισεν ὅτι ὁ κύριός του θάπέθνησκεν ἀπὸ ἀσφυξίας καὶ ἤρchiε νὰ λύνῃ τὸν λαίμοδετόν του.

Ἀλλ' ἐξαίφνης ὁ Κασκαμπέλ ἀνεπήδησε καὶ μὲ ἐν δυνατόν λακτισμα ἐξέσφενδόνισε τὸ καθίσμά του μέχρι τῶν τελειῶν θρανίων τοῦ ἀμφιθεάτρου. Κατόπιν ἐστράφη παράφορος πρὸς τὸν Μακρολέλεκαν καὶ τοῦ ἔδωκεν ἀποτόμως μίαν κλωτσιάν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ του ἐδίδεν εἰς τὰς παραστάσεις. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν, ὁ ὑπηρετῆς τὴν ἐδέχθη ὅλην εἰς τὰ σπασθέν τῷ σώματι καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ὅ,τι καὶ τὸ καθίσμα... Μὰ τί; ἐτρελλάθη λοιπὸν ὁ κύριός του;

— «Ε! ε! ε! ὦχ! ἀνέκραξεν ὁ Μακρολέλεκας, νομίζετε, κύριέ μου, ὅτι κάμνουμε παράστασιν:

— Ναί! παράστασιν! λαμπράν, ὠραίαν παρρηράστασιν! Ποτὲ δὲν ἔκαμμεν τόσον ὠρραίαν παρρηράστασιν! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ, προφέρων ἐπανειλημμένως τὸ ρ, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε εἰς τὰς στιγμὰς τῶν μεγάλων του συγκινήσεων.

Καὶ πρὸς τὴν ἀπαντήσεως ταύτης ὁ Μακρολέλεκας ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ προσέλθῃ πάλιν δειλῶς, τρίβων τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ σώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποτυπωθῇ τὸ ἰσχυρὸν πέλμα τοῦ Κασκαμπέλ.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κασκαμπέλ ἀνέκτησε πάλιν τὴν ψυχραιμίαν του καὶ πλησίασας τὸν Μακρολέλεκαν, τῷ εἶπε μὲ ὕψος μυστηριώδες:

— Μακρολέλεκα, μπορεῖς νὰ κρατήσῃς ἓνα μουσικόν;

— Ἀκούτ' ἐκεῖ! ἐγὼ ποτὲ δὲν λέγω, κύριέ μου, τὰ μουσικὰ ποῦ μου ἐμπιστεύονται, ἐκτὸς ἂν...

— Ἀ, δὲν ἔχει ἐδῶ ἑκτὸς ἂν... Πρόσεξε! Βλέπεις αὐτὸ ἐδῶ τὸ γράμμα;

— Τὸ γράμμα τοῦ μουζίκου;

— Τοῦ μουζίκου, μάλιστα. Κύτταξε καλὰ, καί μένε...

— Πολὺ καλὰ.

— Νὰ μὴν εἴπῃς τίποτε σὲ κανένα...

— Πολὺ καλὰ.

— Οὔτε 'στὸ Γιάννην, οὔτε 'στὸν Ἀλέκο, οὔτε 'στὴν Ναπολέαινα...

— Πολὺ καλὰ.

— Οὔτε 'στὴν Κορνηλία τὴ γυναῖκά μου, προπάντων εἰς αὐτήν...

— Πολὺ καλὰ.

— Γιατί θὰ σε γδάρω ζωντανό, κακομοῖρη!

— Ζωντανό;

— Ναί, ζωντανό γιὰ νὰ το αἰσθανθῇς! Πρὸ τοιαύτης ἀπειλῆς, ὁ Μακρολέλεκας φυσικὰ ἤρchiε νὰ τρέμῃ σύσσωμος...

Τότε ὁ Κασκαμπέλ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸν ὄμιον καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτί του μὲ τόνον ἐκτάκτου σοβαρότητος:

— «Ἀκουσε, Μακρολέλεκα! Πρὸκειται περὶ μουσικοῦ τοῦ Κράτους. Ἡ περιοδεία μου, βλέπεις, κάμνει κρότον. Εἰμπορεῖ νὰ διορισθῇ καὶ διοικητὴς καμμιᾶς νήσου, ποῦ νὰ εἶνε μέσῃ εἰς τὴν ξηράν, ὅπως ἕνας κάποιος Σάντος Πάνθας. Ἀλλ' ἔως νὰ γίνῃ αὐτό, δὲν πρέπει νὰ πῇς οὔτε λέξιν, μήπως το μάθουν οἱ φθονεροὶ καὶ μᾶς τα χαλάσουν!... Ἐννοεῖς λοιπὸν;... Νά, μοῦ γράφουν... μοῦ ὀρίζουν συνέντευξιν... Τέτοιο πρᾶγμα ποτὲ δὲν θὰ σοῦ τύχῃ ἐσένα, κακόμοιρε Μακρολέλεκα.

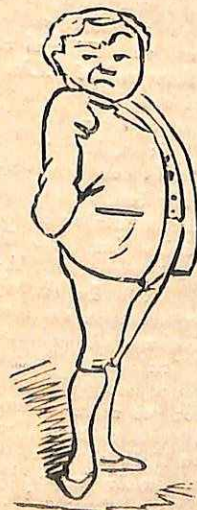
— ὦ, ποτέ! ἀπήντησε κατάπληκτος ὁ Μακρολέλεκας· ἐκτὸς ἂν...

Δηλαδή; Τί εἶχε εἰς τὸν νοῦν του, λέγων τοῦτο ὁ Μακρολέλεκας, οὐδεὶς ποτε ἠδυνήθη νὰ μάθῃ!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΙΜΑΡΓΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Ὁ μικρὸς Βαρελάκης ὅλα ἔτρωγε καὶ ἐφούσκονεν, ἐφούσκονεν, ὥς ποῦ κατὴντιδεν... ἀερόστατον!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 381)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΑΣ

«Όταν ἡ Δέα, — διότι ἦτο πραγματικῶς ἡ Δέα, — ἐνδεδυμένη κατάλευκα καὶ ὠραία ὡς ἄγγελος, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑκκλησίαν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τὴν πρῶτην τῆς Κοινωνίαν (κατὰ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τῶν Δυτικῶν,) καὶ εἶδε τὸ ἀδύνατον καὶ ρακένδυτον παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν, εὐθὺς ἀμέσως δὲν ἐγνώρισε τὸν παιδικὸν τῆς φίλον. Ἀλλὰ μὲ τὴν φωνὴν «Δέα! Κελίνα!» τὸν ἐμάντευσε. Εὐθὺς τότε ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐνῶ ἡ ἀγαθὴ μαύρην τὸν ἔπαιρνε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐκείνη ἔβριση τὴν ἀκένιστον κεφαλὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ μικροῦ τῆς στήθους, μὲ κίνδυνον νὰ λερώσῃ τὸ λευκὸν τῆς φόρεμα καὶ τὸν ἀραχνοειδῆ τῆς πέπλον, οὕτω δὲ τὰ δάκρυα τῆς Δέας ἔβρεξαν πρῶτα τὸ φλέγον μέτωπον τοῦ Φιλίππου, ἐνῶ ἀπῆγετο πρὸς τὴν εὐτυχίαν τοῦ.

Ἡ Δέα δὲν ἠλπιζε ποτὲ νὰ ἰδῇ τὸν Φιλίππον εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἐπὶ μῆνας τώρα τὸν ἐπερίμενε. Ὅσακις τὸν ἐσυλλογίζετο (καὶ τὸν ἐσυλλογίζετο ἀκαταπαύστως) τὸν ἔβλεπε μὲ τὴν φαντασίαν τῆς, ὅπως τὸν εἶχεν ἰδῇ τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ συννητήθησαν — πλούσιον, ὑγιᾶ, εὐτυχῇ, φαιδρὸν... Οὕτω ἤθελε νὰ τὸν ἐπανάβῃ, οὕτω ἠλπιζεν... Καὶ τώρα τὸν ἐπανεβλέπε πτωχόν, ρακένδυτον, ἀσθενῆ, δυστυχῇ!... Ἀδιάφορον ὅμως! Ἡ Δέα τὸν ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ ἴσα-ἴσα ἐπειδὴ ἦτο πτωχὸς καὶ δυστυχὴς τὸν ἡγάπα τώρα περισσώτερον.

«Όταν ὁ θεὸς τῆς Δέας, ἀφ' οὗ εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς Γαλλίαν τὸν ἀδελφόν του, τὸν καλλιτέχνην τῶν κηρίων ἀγαλμάτων, ἀνοικοδόμησε τὴν ἐπαυλὶν Δετραβὰ, — ἡ Δέα τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ διατηρηθῇ ὅπως ἦτο ὁ οἰκίσκος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κατοικήσῃ ἄλλοτε ὁ Φίλιππος μὲ τὴν θεῖαν Ἀντωνίαν, διὰ νὰ ἐπανεύρῃ ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν ὁ φίλος τῆς εἰς Νέαν Ὀρλεάνην ὅ,τι εἶχε τὸσον ἀγαπήσῃ.

Μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Λίλυβελ, ἡ Κελίνα ἀπεφάσισε πλέον ἀναποσυνθῆναι ἐκ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ θεοῦ τῆς Δέας, μετακομίσθη εἰς τὴν ἐπαυλὶν Δετραβὰ, διὰ νὰ εἶνε πάντοτε πλησίον τοῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευε, καὶ νὰ το περιποιῇται, ὅχι πλέον ὡς ὑπηρέτρια, ἀλλ' ὡς ἀλλήλη μητὴρ. Καὶ οἱ δύο τότε ἐφιλοτιμήθησαν νὰ στο-

λίσουν τὸν οἰκίσκον τῆς Ἀντωνίας ὅσον καλλίτερα ἡμποροῦσαν, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτὸν μ' εὐχαρίστησιν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καὶ αἱ δύο ἡγάπων τὸσον τρυφερῶς.

Διὰ τοῦτο ὁ Φίλιππος, ὅταν συνῆλθεν ἀπὸ τὴν λυποθυμίαν καὶ ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, εὐρέθη ἐπάνω εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην μικρὰν καὶ λευκὴν κλίνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκοιμάτο καὶ ἄλλοτε, ὅταν ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ μὲ τὴν θεῖαν του. Ὡ, πῶς τὴν ἡγάπα ἐκείνη τὴν κλίνην! Τῷ ἐφαίνετο ὡς στρωμνὴ ἀπὸ ρόδα. Τόσον μαλακὴ καὶ εὐώδης ἦτο! Ἡ Κελίνα ἦτο σκυμμένη ἐπάνω του, ἐνῶ ἡ Δέα, μὲ τὰ λευκά τῆς φορέματα ἀκόμη, ἔτριβεν ἀπαλὰ μὲ τὰ κάτασπρα χερὰκια τῆς, τὰ μελαχροινὰ χερὰκια τοῦ Φιλίππου.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὁ μικρὸς ἀσθενὴς δὲν ἐπρόφερεν οὔτε λέξιν, ἀρκούμενος νὰ βλέπῃ μὲ μετρίχως τὰ δύο ἡγαπημένα ἐκεῖνα πρόσωπα. Τέλος ἠρώτησεν:

— Ἐδῶ εἶνε ὁ Λίλυβελ;

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Κελίνα ἐστέναξεν. Ἀλλοῖμονόν τῆς! Ποῦ ἦτο τὸ μαῦρον προβάτικόν τῆς;..

— Ἀ, κύριε Φίλιππε! εἶπεν ὕστερα.

Ἐνας χρόνος κοντεύει ποῦ ἔχω νὰ ἰδῶ τὸ παιδάκι μου! Πᾶει, ἐχάθηκε! Ποῖος ξέρει μὴ μου πῆθαι ἢ μὴ μου πνίγηκε!

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ὅχι! ὅχι! δὲν πῆθαι, δὲν πνίγηκε! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος, προσπαθῶν νὰ νικήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του, διὰ νὰ δώσῃ μεγαλητέραν βαρύτητα εἰς τὴν διαβεβαίωσίν του. Ὅχι! δὲν πῆθαι! εἶνε ἐδῶ! εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην!..

Καὶ μὲ ὅσῃν συντομίαν ἡμποροῦσε, μὲ φωνὴν ἡ ὁποία ἔτρεψε τὸσον ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν, διηγῆθη τὰς περιπετείας τοῦ Λίλυβελ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκάλα, εἰς τὸ μάθημα τῆς Κοσμογραφίας, εἶπεν ὅτι ἡ γῆ στρέφεται.

Τότε δὲ ὁ Ναστραδδίν-Χόντζας, ὀλίγον κακοδιάθετος ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐγείρεται καὶ ἀναφωνεῖ:

— Ἀ! γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔχω χαλάσει!...

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἡ διδασκάλα: — Πῶς ὀνομάζοντο αἱ τρεῖς Γοργόνες;

Τὸ Ταπεινὸν Ἴον: — Μένουσα... Τσουκνίδα καὶ Μαρουσιώτισσα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζευανίου.

Ἡ μήτηρ. — Τὸ κερί ποῦ καίουν εἰς τὴν Ἑκκλησίαν, τὸ κάμνουν ἡ μέλισσες.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς. — Μὰ τὸ φυτίλι, μήτερα, πῶς μποροῦν καὶ τὸ βάσουν μέσα;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κόρυμβου τοῦ Βύζαντος.

Η ΜΕΓΑΛΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΑΙ ὁ σπόρος ἦν ἀγαθὸς καὶ ἔπαιον εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ ἐφύτρωσε καί... θὰ καρποφορήσῃ. Θέλω δηλαδὴ νὰ εἶπω μὲ αὐτό, — καὶ φαντάζεσθε μὲ πόσῃ χαρὰν το λέγω, — ὅτι ἡ πρότασις τῶν κ.κ. Συρμπούλου, Πάλλης καὶ Καθβαδία ἐγενεῖν ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ καὶ ἄν κρῖνω ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐνδείξεων, ἡ Μεγὰλη Κυριακὴ τῆς «Διαπλάσεως» ὑπάρχει βεβαίως ἐλπίς ὅτι θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐπιτοχὴ λαμπρὰ. Πλείστας δηλώσεις συμμετοχῆς ἔλαβε μέχρι τοῦδε ὁ κ. Συρμπόπουλος καὶ ἐγὼ ἐπίσης λαμβάνω καθημερινῶς ἐπιστολάς ἐνθουσιωδῆς παρὰ τῶν ἐν Ἀθῆναις φίλων συνδρομητῶν.

Καὶ ἐπειδὴ, καθὼς ὑπεσχέθη, θέλω νὰ σας κρατῶ ἐνημέρους εἰς τὴν πρόσδοκ τοῦ κινήματος, ἀπεφάσισα νὰ καθεύω ἰδίαι τέραν στήλην, διὰ νὰ σας μεταδίδω τὰ νέα καὶ νὰ παντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων.

Πρῶτη λοιπὸν ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου ἐδήλωσεν ὅτι θὰ παρευρεθῇ μὲ τὸν πατέρα τῆς καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν τῆς τὸν μικρότερον. Κατόπιν ἡ Πέτρα Σκανδαλά, μὲ τὴν πατέρα τῆς καὶ αὐτῇ, καὶ τὰ δύο μικρὰ ἀδελφάκια τῆς. Τρίτος ἐδήλωσεν ὁ Χαλασμέ Κόσμου. Ἀλλ' αὐτοῦ πρέπει νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρον τὴν ἐνθουσιωδῆ καὶ μεγαλόφροναν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία διασκεδάσει καὶ μερικὰς ἀμφιβολίας:

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

Χαίρε! ἀγάλλου, ὅπως χαίρω καὶ ἀγαλλομαι ἐγὼ! Ἐὰν ἤξευρες πόσον ζηλεύω τοὺς ἀγαπητοὺς μου συναδέλφους, ποῦ εἶχον αὐτὴν τὴν λαμπρὰν ἰδέαν! Θὰ εἶδα κάτι τι, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπρότεινα ἐγὼ πρῶτος τὴν τέλει τῆς Μεγᾶλης Κυριακῆς. Ἀλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸ δὲν γίνεται πλέον, ἂς σπεύσω τουλάχιστον πρὶν μὲ προλάβουν, διὰ νὰ ἔχω τὴν ὑπερηφάνειαν ὅτι εἰμαι ὁ πρῶτος δηλώσας. (Ὅτε αὐτὸ δυστυχῶς, Χαλασμέ Κόσμου! ἀλλὰ μὴ λησμονῇς ὅτι δέχομαι καὶ τὸν τρίτον, «καὶ τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον».)

Ἐν τούτοις ἤκουσα μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα πολὺ μ' ἐλύπησαν καὶ τὰ ὁποῖα σοὺ τα γράφω διὰ νὰ τα μάθῃς καὶ σύ. (Κ' ἐγὼ τα δημοσιεύω διὰ νὰ τα μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι.) Μερικὰ παιδιὰ, συνδρομητὰ σου, ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν, διατάζουν νὰ σου δηλώσουν ὅτι θὰ παρευρεθῶν, διατὶ νομίζει; διότι, λέγουσιν, φοβούνται μήπως εἰς τὴν Κυριακὴν σου συναντήσουν καὶ παιδιὰ τῆς μεσαίας τάξεως!

Ἀντὶ τοῦτο εἰς τὴν ἐνθουσίαν μου, δὲν τα ἤκουσα αὐτὰ. Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα ὅτι θὰ εὐρεθῶν φίλοι σου, καὶ μάλιστα εἰς τὰς Ἀθῆνας, νὰ ἔχουν τέτοιαις ἰδέαις. Καὶ ἂν εἰς τὴν ἐορτὴν σου, ὅπου θὰ παρευρεθῶν τὸσα καὶ τὸσα παιδιὰ καὶ κοράσια, θὰ εἶνε καὶ τῆς μεσαίας τάξεως, τί μὲ τοῦτο; Ὅλα ξεπέσουν οἱ κύριοι αὐτοὶ ἂν τὰ ἰδοῦν; Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπεν ὅτι εἰς τοὺς μεγάλους χοροὺς τοῦ παλατιοῦ πηγαίνουν ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤκουσα ποτὲ κανένα Πρέσβυν ἢ κανένα Ἀριστοκράτην νὰ ξεπέσῃ, ἐπειδὴ παρευρεθῇ εἰς ἕνα τοιοῦτον χορὸν. Ἐπειτα μήπως καὶ τὰ παιδιὰ τῆς μεσαίας τάξεως δὲν εἶνε εὐγενῆ καὶ καλοανατετραμμένα, ὅταν μάλιστα εἶνε συνδρο-

μητὰ σου; καὶ ὅλους δὲν θὰ μας ἐπιβλέπουν οἱ μεγαλῆτεροι;

Ἐγὼ, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, τί νὰ σε εἶπω! Καυχῶμαι ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νάμψισθῃ ὅτι ἡ οἰκογένειά μου δὲν εἶνε ἀριστοκρατικὴ. Ἀλλὰ καυχῶμαι καὶ διότι θὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἐορτὴν σου μὲ τὸν πατέρα καὶ μὲ τὴν μητέρα μου. Καὶ θὰ λάβω μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς τοὺς συναδέλφους μου, τοὺς φίλους σου ἢ τὰς φίλας σας, τῶν ὁποίων θαυμάζω ἀπὸ μακρὰν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καλωσύνην καὶ δὲν θὰ με μέλῃ εἰς ὅποιανδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκουν. Ἀ, ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοιαις ἰδέαις!

Σὲ φιλῶ γλυκὰ

Χαλασμέ Κόσμου.»

Ὅχι, Χαλασμέ Κόσμου, ἡ μεγάλη πληρονομή τῶν φίλων μου δὲν ἔχει τοιαύτας ἰδέας. Ἀπόδειξις ὅτι ὄχι μόνον δύο, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν ἀριστοκρατίαν, ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἐορτὴν σου. Αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις δὲν τὰ ἤκουσα ποτεῖνα. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἤκουσα εἶνε ὅτι μερικὰ παιδιὰ — πολὺ καλὰ παιδιὰ καὶ καλοὶ μου φίλοι, — ἐκφράζουν φόβους περὶ ἀποτυχίας τῆς ἐορτῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι θὰ συμπαρευρεθῶν πολλὰ παιδιὰ καὶ κοράσια, ἄγνωστα πρὸς ἄλληλα. Ἀλλ' ἂν καλοσκεφθῶν, θὰ ἰδοῦν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος ἀποτυχίας. Εἰς τὰς μεγάλας καὶ πολυανθρώπους ἐορτάς, ποτὲ ὅλοι δὲν εἶνε γνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους; σχηματίζονται ὅμως ὅμοιοι ἀπὸ γνωστούς καὶ καθένας συνομιλεῖ καὶ διασκεδάσει μὲ τὸν κύκλον του, μὲ τοὺς γνωστούς του.

Ἐπειτα θὰ γίνων ἐκεῖ διὰ τῶν μεγαλητέρων καὶ πολλὰ γνωριμαί, διότι καὶ αὐτοὶ εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐορτῆς: νὰ γνωρισθῶν μεταξύ των οἱ συνδρομητὰί μου. Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη μερικῶν διαπρεπῶν κυριῶν, ἐκ τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας καὶ μητέρων συνδρομητῶν μου, μετὰ τῶν ὁποίων ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ συνομιλήσω περὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ αἱ δύο, ἂν χρειασθῇ, εἶνε πρόθυμοι νὰ λάβουν τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἐορτῆς. Ἀργότερα θὰ μάθετε τὰ ὀνόματα τῶν ὅταν πλέον ἀποφασισθῶν ὅλα.

Τώρα ἔρχεται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Χιονισμένου Τυμφορητοῦ, μὲ μίαν πρότασιν: «Μετὰ χαρᾶς εἶδον, γράφει, τὴν περὶ τῆς Μεγᾶλης Κυριακῆς σου ἰδέαν καὶ ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ ἐιδιοποιήσῃ τὸν κ. Συρμπόπουλον ὅτι θὰ συμμετάσχῃ αὐτῆς. Τὴν ὠραία αὐτὴ ἰδέαν, τί γλυκεῖα! Πστεύω ὅτι ἡ συναστροφὴ θὰ εἶνε ἀκόμη καλλίτερα, ἂν γίνῃ ἐν τῷ Ζαππεῖῳ μεγάρῳ, ὅπου χωρὸς ὑπάρχει μεγάλος. Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲ τῶν Ὀλυμπίων ἐλπίζει ὅτι θὰ παραχωρήσῃ αὐτὸ διὰ μίαν τοιαύτην εὐγενῆ ἰδέαν. Συγχαίρω τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὠραιότητος ταύτης διασκεδάσεως.»

Ἡ Μαργαρίτα μοῦ γράφει μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν καὶ με ἐιδοποιεῖ ὅτι θὰ παρευρεθῇ. Προσθέτει δὲ ὅτι πολλὰ συμμάχου τριαὶ τῆς θὰ γίνων συνδρομητρία, διὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παρευρεθῶν εἰς τὴν ἐορτὴν.

Μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν μοῦ γράφει ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀναφωνεῖ: «Ὡ, τί εὐμορφα ποῦ θὰ εἶνε! Νὰ εἰπῇς εἰς τὴν κυρὰ-Μάρθαν νὰ μας κάμῃ καὶ κανὲν γλύ-

κισμα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν Ἀ' Κυριακὴν...»

Αὐτὸ τὸ γραμματάκι μοῦ στέλλει ἡ Δουκίσσα τῶν Ἀθηνῶν: «Πολὺ ἐχάρηκα ὅταν ἤκουσα ὅτι θὰ κάμῃς μεγάλην Κυριακὴν. Τὴν ὠραία ποῦ θὰ εἶνε, καλὴ μου Διάπλασις, ἐκείνη ἡ ἡμέρα! Θὰ εἶνε καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία; Τί χαρὰ! τί χαρὰ! Καὶ αὐτὴ θὰ παρευρεθῇ μὲ τὸν ἀδελφόν τῆς.

Ἐπίσης δηλώνουν ἐνθουσιωδῶς συμμετοχὴν ὁ Ἀκάματος Ποδηλάτης, ὁ Στέφανος Κότινος καὶ ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἀδὲν ἀμφιβάλλει ὅτι ὅλοι οἱ ἐν Ἀθῆναις διαμένοντες συνδρομητὰί θὰ σπεύσουν νὰ ἐιδιοποιήσουν τὸν κ. Συρμπόπουλον» ὅπως ἔκαμεν αὐτὸς ἅμα τῇ λήψει τοῦ φυλακίου μου.

Ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, προθυμότητος, μ' ἐρωτᾷ ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐιδιοποιήσῃ ἀπὸ τῶν τῶν κ. Συρμπόπουλον. — Ναί, μικρὲ μου φίλε! πρέπει νὰ τὸν ἐιδιοποιήσῃς ὅτι θὰ παρευρεθῇ καὶ ποῖος μεγαλῆτερος θὰ σε συνοδεύῃ. Τόσω μόνον.

Ἡ Ναυτοπούλα μὲ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τοὺς γονεῖς τῆς ζητοῦσα τὴν ἄδειαν νὰ παρευρεθῇ μόλις δὲ τὴν λάβῃ θὰ γράψῃ εἰς τὸν κ. Συρμπόπουλον τὴν δὴλωσιν τῆς. Τώρα πρέπει νὰ παντῶ εἰς δύο ἐρωτήσεις ποῦ μοῦ κάμνει: α') καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ σε συνοδεύῃ θὰ πληρώσῃ ὅσον καὶ σύ, διότι ὅλοι θὰ εἰσέρχονται δυνάμει εἰσιτηρίου. Εἰς ἐκάστην οἰκογένειαν θὰ στείλωμεν τὸσα εἰσιτήρια, ὅσα θὰ εἶνε τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐδήλωσαν ὅτι θὰ παρευρεθῶν. β') ὅχι. Παιδιὰ ποῦ δὲν εἶνε συνδρομητὰί μου, ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν μου, δὲν εἰμποροῦν νὰ παρευρεθῶν πληρώνοντάς μόνον τὰ εἰσιτήρια. γ') τὰ χρήματα δὲν θὰ δοθῶν τώρα, ἀλλ' ὅταν ἐκδοθῶν τὰ εἰσιτήρια: δηλαδὴ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ὁρισθεσμένης διὰ τὴν ἐορτὴν.

Θάπαντῶ καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου, ἐπίσης δηλοῦντος ὅτι θὰ παρευρεθῇ. α') ἡ ἐορτὴ θὰ εἶνε ἀπογευματινὴ, διότι θὰ εἶνε καὶ μικρὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν μένουν τὴν νύκτα. β') ἴδε τὰς πρὸς τὴν Ναυτοπούλαν ἀπαντήσεις μου.

Ὁ Κάταστρος Ἀράνης μοῦ γράφει ὅτι «τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας τῶν συνδρομητῶν μου εἶνε πλέον ἢ μέλλουσα ἐορτὴ.» Τὴν ὀνομάζει λαμπρὰν ἰδέαν (μολοντὶ ἀμφιβάλλει ἂν θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ) καὶ εὐχεται ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς. Δὲν ἐνόησα ὅμως: θὰ παρευρεθῇ ἢ δὲν θὰ παρευρεθῇ; Νὰ θεωρήσῃ ὡς δὴλωσιν τὴν ἐπιστολήν του; Ἀς μοῦ ἀπαντήσῃ.

Αὐτὰ ἕως σήμερον. Ἄν ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς ἐξακολουθήσῃ ἡ τέλει τῆς ἐορτῆς εἶνε ἐξηραλισμένη. Ὡστε ὅσοι θέλουν νὰ παρευρεθῶν ἂς σπεύσουν νὰ ἐιδιοποιήσουν ἡ ἐορτὴν τῆς γίνῃ, δὲν θέλω κανεὶς νὰ μείνῃ ἔξω καὶ ἔπειτα νὰ ἔχω παράπονα ὅτι δὲν τοὺς προέτρεψα ὅσον ἔπρεπε. Ἡ ἐορτὴ προμηνύεται τὸσον ὠραία, ὥστε πολλοὶ θὰ μετανοήσουν ὅσοι δὲν θὰ παρευρεθῶν. Εἴπα καὶ ἐλάλησα!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Ὅσας ἐπιστολάς καὶ δηλώσεις ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου, — καὶ ἔλαβα πλῆθος, πλῆθος! — θὰ τὰς ἰδῇς εἰς τὸ προσεχές.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ἰδοῦ λοιπὸν καὶ τὸ διπλὸν φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον μὲ τὸσσην ἀνυπομονήσαν ἐπερίμενα, μικροῦ μου φίλου! Λάβετέ το, ἀπολαύσατέ το καὶ γράφατέ μοι τὰς ἐντυπώσεις σας. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε κανὲν παράπονον... ἔ; Ἀλλὰ τί

ἀκούω; Ἡθέλατε καὶ πάλιν νὰ ἰδῇτε τὴν εἰκόνα τῆς Μάρθας καὶ τοῦ Ἀνανία καὶ τὴν ἰδίαν μου; Τότε κρύψετε τὴν ὀρεξίν σας διὰ τὴν Ἀ' Κυριακὴν, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1897. Τότε θὰ ἰδῇτε καὶ ἐμὲ πάλιν ὁλόκληρον. Σήμερον σὰς χαίρω μόνον μὲ τὸ κεφάλαιόν μου καὶ σας φιλῶ γλυκὰ ὅλους καὶ ὅλας.

Μιτῶταυρε, σὲ συγχαίρω πρῶτη διὰ τὸ βραβεῖόν καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλῃς γρήγορα, τὴν φωτογραφίαν σου, διὰ νὰ δημοσιεύω. Ὅχι μόνον δὲν ἐδάρωσθῃ τὴν δῆλωση πολυλογίαν σου, Μικρὰ Κόρη μου τοῦ Φαλήρου, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐγέλασα ἀρκετὰ μὲ τοὺς θυμούς σου ἐναντίον τοῦ Ὀκταετῆ Κρόνου. Ἄν εἶχες λοιπὸν τὴν δύναμιν θὰ τοῦ ἀφαιρούσας ὅλας τοὺς σελήνας, διὰ νὰ ἰδῇ αὐτὸς ἔ; Λαμπρά. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως φιλήσέ μου, σὲ παρακαλῶ.

Ὡς πρὸς τὴν Ἰφιγένειαν, Στάδιον τῆς Νικοποδῆως, ἔχω πληροφορίαν ὅτι ἐδιορίσθη μετὰ τὸ παιγνίδι τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς. Τὰ κακὰ παιδιὰ ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ παύρουν τὴν δυστυχῇ ἐκείνην τρελὴν καὶ ἂν ἤρχετο ὁπίσω ὁ Περικλῆς, ἀλλοῖμον!... Αἱ προσπάθειαι σου περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ἐλπίξω νὰ στεφθῶν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, φιλάτε Πετρίτῃ, ποῦ εὐρίσκει τὴν θάλαμάν σου τὸν ἐφετεινόν μου τόμον. Ἀλλ' ἄφησε νὰ ἰδῇ καὶ τὸν τόμον τοῦ 1897! Εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ Δεκεμβρίου θὰ σας εἶπω τὰ νέα του.

Ἡλλάς τὴν διευθυνοῦσιν σου, Καρχαρία τοῦ Λίγαίου, καὶ ἀπὸ τὰ δύο ψευδώνυμα ποῦ μοῦ ἐπρότεινες, σοὶ ἐξέλεξα αὐτό.

Ἰαχὴ Βάχχε, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Τώρα βέβαια καλλίτερα οἱ νέοι συνδρομητὰί νὰ εἶνε διὰ τὸ 1897. Ὁ τόμος ἐστάλη.

Ὅχι, φιλάτε Καρχαρία τοῦ Φαλήρου! Ἄν, κατὰ τὴν πρότασίν σου, προσέκλινον τοὺς

ποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ σου εἶπω τὸ νέον ψευδώνυμον τῆς πρώτης *Ἀττικῆς Νυκτός*. Οὕτε αὐτὴ, βέβαια θὰ θελήσῃ νὰ σοὺ το εἶπῃ, διότι τότε θὰ ναγκασθῇ νὰ το ἀλλάξῃ. Δι' αὐτὸ οὕτε καὶ τὴν ἐρωτῶ. Τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἔκαμην 22 ἡμέρας νὰ ἔλθῃ, φαίνεται ὅτι περιεπλανήθη, διότι ἀπὸ ἐδῶ ἐστάλη, ὅπως πάντοτε, τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδόσεώς σου.

Ἔτσι σε θέλω, *Σοφὲ Πιττακέ!* Ὅσακις εὐρίσκῃς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὰ μαθήματά σου, νὰ μου γράφῃς ὀλίγα λέξεις· τὸ δὲ καλοκαίρι συγχρότα καὶ περισσότερα. Ναί;

Μοῦσαι τῆς Ἀστρονομίας λοιπὸν θὰ σε λέγω εἰς τὸ ἐξῆς, καλὴ μου φίλη. Πολύ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ σου. Εἶπα ὅσα λέγεις διὰ τὸν κ. Φαίδωνα καί σ' εὐχαριστεῖ πολύ, καθὼς καὶ τὴν μαμμάν σου.

Τί ὥραϊα πού μάς τα γράφεις διὰ τὸν γάιδαρον πού κύτταξε τὸν Τάσσον—μου γράφει ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη*.—Ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν ἔπραγα ἔυλον διὰ τὸ σκολιόν, διότι το ἀγαπῶ. (ὦ, τὸ πιστεύω!) ἔ, ὅσω γιὰ κανένα ἄλλο. . . καμμιά φορὰ... δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἀλλὰ μήπως δὲν με ὥλεθρε ;» Ἐρώτησε καὶ τὸ *Δροσερὸν Πήλιον*, *Ἑσπερινὴ μου Γαλήνη!* . .

Τὸ δὲ *Ἑσπερινὸν Ἀεράκι* γράφει : «Μετὰ μεγάλῃς χαρᾶς ἀνέγνωσα τὰ περὶ ἀνανεώσεως τῶν συνδρομῶν καὶ περὶ τοῦ *ξεσπαθώματος* καὶ βεβαίως πρέπει ὅλοι μας νὰ σε ὑποστηρίξωμεν, καὶ τοῦτο πάλιν πρὸς τὸ καλὸν ἡμῶν, διότι θὰ βελτιωθῇ. Ὅστε κ' ἐγὼ θὰ φροντίσω κατὰ τὰς δυνατόειάς μου.» Εὐγε, παιδί μου!

Οὕτως εὐκρινῆς θέλω νὰ εἶσαι πάντοτε. Οἱ δῖπου *Tyranne*, καὶ νὰ μου γράφῃς τὴν ιδεάν σου χωρὶς περιφράσεις. Εἶνε ἴδιον ἀνδρὸς ἐλευθέρου αὐτὸ καὶ σε συγχάρω. Θερμῶς σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν νέαν συνδρομήν σου πού μου ἔκαμες.

Ὁ *Κάτασπρος Ἀράπης* μοῦ ἐξηγεῖ διατί τὸ ἀπέναντι τῆς Αἰθιοπίας χωρίον Γιάλτρα, ὀνομάζεται οὕτως. Φαίνεται ὅτι τὰ ἐκεῖ ἀρχαῖα λουτρά ὠνομάζοντο ἄλλοτε *ὄγιά λουτρά* καὶ ἀπὸ τὴν συχὴν ἐπανάληψιν τὸ *ὄγιά λουτρά* ἔγενε *Γιάλτρα*. Σὰν μία μεταμόρφωσις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ αὐτὴ ἡ παραγωγή. — Ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἐξηγεῖται σαφῶς, *Κάτασπρος Ἀράπης*. Πόθεν οἱ φόβοι καὶ ἡ ἀμφιβολία;

Ἡ *Ναυτοπούλα* θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν ἐκέρδιζε τίποτε εἰς τὸ Λαχεῖόν μου· ἀλλὰ πολὺ εὐτυχέστερα εἴαν ἠδύνατο νὰ μου πληρώσῃ τὰ ὅσα μου καθυστεροῦν ἄλλοι. Τί εὐγενὴς ψυχὴ!

Βεβαίως, *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, δεῖν ὑπάρχει ἡ καλὴ διάθεσις, καὶ τόσοι μάλιστα μεγάλην, δὲν εἶνε κανεὶς ὑπευθύνος διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σχεδίου του. Ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς *Μεγάλης Κυριακῆς* θὰ τα δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, διότι εἶχα γράψῃ καὶ στείλῃ εἰς τὸ τυπογραφεῖον τὰ ἀνωτέρω περὶ τῆς *Μεγάλης Κυριακῆς* δεῖν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου.

Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ πρὸς τὴν *Μέδουσαν*, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὸ *ξεσπαθῶμα*, τὸ ὁποῖον προσιωνίζεται κατακτητικῶς.

Κ' ἐγὼ, *Εὐδρομος Οἰκία*, αὐτὴν τὴν ιδεάν ἔχω. Οἱ φίλοι μου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς τῶν, θὰ ἐνθυμούνται τὸ *Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων* καὶ θὰ στέλλουν κατὰ τί καὶ δι' αὐτό. Ἄν θέλῃς δὲ νὰ μάθῃς τὸν ἐλευθέρου χορὸν, σοὺ συνιστῶ ὡς τὸν καλλίτερον χελοειδίσκαλον τὸν κ. Ἡρακλῆ Πίγγαν, (Πλατεῖα Κάνιγγος).

Λοιπὸν, *Ἀττικὴ Ἡμέρα*, με καλὸν τὸ νέον ψευδώνυμον. Ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς εὐχάς σου. Τὰ τῆς συμμετοχῆς σου εἰς τὴν *Μεγάλῃν Κυριακὴν* πολὺ μ' εὐχαρίστησαν.

Ἐγράψες πρὸς τὸν κύριον Συρμόπουλον; *Εὐαίσθητος Καρδιά*, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσφορὰν σου τὴν μαρτυροῦσαν τὴν εὐαίσθητον καρδίαν σου.

Κορυφὴ τῆς Καλλιθέας, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, καλὴ μου φίλη. Χαίρω πάρα πολὺ

ποῦ θὰ λαμβάνῃς καὶ σὺ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου.

Φίλη τῶν Ἀνθῶν (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοὺ ἐξέλεξα.) σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὸ *ξεσπαθῶμα*. Οἱ λόγοι σου ὅτι «στερηθεῖσα ἐκ μικροτάτης ἡλικίας, τῆς μητρὸς καὶ τῶν μητρικῶν συμβουλῶν, εὗρες αὐτὰς εἰς ἐμέ», με συνεκίνησαν.

Καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα πού μου ἐπρότεινες, *Ἀγρυπνε Φάρε*, ἦσαν τόσο ὄρατα, ὥστε εὐρέθην εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν ἐκλογῆς. Σὲ δέχομαι μὲ πολλὴν μου χαρὰν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

Ἦμνε τῆς Ἐλευθερίας, τάποτέλεσματα τοῦ μικροῦ Διαγωνισμοῦ θὰ τα ἴδῃς εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον. Σὲ συγχάρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν φωτογραφίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ τοπία πού θὰ μου στείλῃς. Ἀφ' οὗ γνωρίζῃς ἰταλικά, σοὺ συνιστῶ τὸ *Cuore* τοῦ de Amicis· εἶνε βιβλίον διὰ παιδιὰ, ἔξοχον.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαί. — Τὸ *Στάδιον τῆς Νικοπόλεως* ἀσπάζεται τὴν ἐξαδέλφην του (ἄλλα ποίαν;) — Ὁ Π. Πετρίτης συγχάρει τοὺς προτείναντας τὴν *Μεγάλῃν Κυριακὴν*, ἀσπάζεται δὲ τὸν *Χαλασμόν Κόσμου* καὶ τὴν *Μαρίδα τοῦ Παλῆρου*, ὁ δὲ *Καρχαρίας τοῦ Διγρίου τοῦ Παραδείσιου Πηνόν*, τὸ *Ἰδιον Πέλαγος*, καὶ τὸν *Γέροντα τοῦ Τριητοῦ*. — Ὁ *Παγωμένος Ὀκεανὸς* πληροφορεῖ τὴν *Μαργαρίταν* ὅτι ἤκουσε ὅλας τὰς συστάσεις πού του ἔκαμε· τὴς συνιστᾷ δὲ καὶ αὐτὸς νὰ μὴ κοιμᾶται τόσο πολὺ. — Ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* ἀσπάζεται τὸν *Γερρατὸν Καλλικρατίδαν* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά του. — Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Λέσβου* ἀσπάζεται τὸν *Ἀστρονόμεον τῆς Λέσβου* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά του. — Ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* συνιστᾷ εἰς τὴν *Τουρκιδαν* νὰ μὴ πειράζῃ τὸν *Ταπεινὸν Ἴον*, ἀσπάζεται δὲ τὴν πρώην *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὸν *Τικ-Τάκ*. — Ὁ *Κάτασπρος Ἀράπης* ἀσπάζεται τὸν *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς* ὁ *Δεκαπενταετής Πόλεμος* τὸν *Στρατηγὸν Ἀμίλκην Βάρκην* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα,) τὴν *Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Λευκὴν Μαργαρίταν* ὁ *Ἀκάματος Ποδηλάτης* τὸν *Συννεφώδη Οὐρανόν*, τὸν *Παγωμένον Ὀκεανόν* καὶ τὴν *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*. — Ὁ *Χιονισμένος Τυμφορσοδὸς* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Ἀθηναίαν*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Ιωνισμένην Ὀδησσὸν* ὅτι βδὲν ἀνέχει πολὺ πολὺ εἰς τὸ κρῖνον, μολοντί αἰωνίως χιονισμένος. — Ἡ *Μαργαρίτα* δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά της εἰς τὴν *Λευκὴν Πεταλούδαν*, ἀλλὰ μόνον τὰρχικά της: Α. Σ. Α. καὶ ὅτι μένει ἐν Ἀθῆναις ζητεῖ δὲ καὶ αὐτῆς τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς (ἡ ἴδια μοῦ γράφει κατὰ νὰ εἶπω εἰς τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ* καὶ εἰς τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα* δὲν τα λέγω ὅμως, ἐπειδὴ εἶνε ὁλωςδύλου ἰδιαιτέρα καὶ δὲν τὰ ἐννοῶ.) — Ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* προσερεῖ τὰς προερχόμενας εἰς τὸν *Ἀκάματον Ποδηλάτην* καὶ εἰς τὸν *Μαρτεῖον τοῦ Τροφωτίου*. — Ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαρίαν*, (τὴν ὁποίαν μετὰ μεγάλην τῆς εὐχαρίστησιν ἐπαναβλέπει εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν) τὴν *Καρδερῖναν* καὶ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ*, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ ἂν ἐξακολουθῇ νὰνταλλάσῃ ἐπισκέψεις μετὰ τὴν ἀχωρίστον φίλην της. — Ἡ *Μέδουσα* με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὴν *Ἀδραν τοῦ Παλῆρου* ὅτι ἀφ' οὗ τῆς ὑπεσχέθῃ νὰ μὴ τὴν πειράξῃ, ἅς μὴ ζητῇ περισσότερα. — Ἡ *Μικρὰ Κόρη* σοὺ *τοῦ Παλῆρου* ἀσπάζεται τὴν *Μαρίδα τοῦ Παλῆρου*, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τρώγει συχνὰ καὶ φοβεῖται μήπως τὴν ἔφαγε καὶ αὐτὴν ἡ καμμίαν ἀπὸ τὰς φίλας της. — Ὁ *Ἦμνος τῆς Ἐλευθερίας* ἀσπάζεται τὴν πρώην *Μαρουσιώτισσαν* (τὴν ὁποίαν ἐγνώρισε κάποτε) καὶ τὴν *Οδρανίαν Δουλόλλα*. — Ὁ *Ὁλύμπιος Ζεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Χιονισμένον Τυμφορσοδόν* καὶ τὴν *Ιωνισμένην Ὀδησσὸν*, συγχάρει δὲ τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς *Μεγάλης Κυριακῆς*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλους στέλλονται μέχρι 7 Ἰανουαρίου 1897

675. Λεξιγριφος.

Θεός, θεὰ καὶ ἄνθρωπος ἐκ τῶν πολλῶν εὐόσμων κάμουν ἀρχαίαν ἐορτὴν περίφημον ἐπὶ τὸν κόσμον. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ

676. Συλλαβογριφος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον εἶνε ἐπὶ μουσικῇ· τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον εἰς τὴν γραμματικῇ. Ἐὰν τὰ τέσσαρα αὐτὰ με προσοχὴν συνδέσῃς ἓνα πολυχρῶμο ποὺ εὐθὺς θαποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμῶνάνθου.

677. Στοιχειογριφος.

Διόχῳ σίγμα, βάω ρῶ καὶ θαυμάω κι' ἀπορῶ πῶς τὸ φόρεμα ἀφίνω μὴ γυναικα γὰ νὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρονόμεου τῆς Λέσβου

678. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπὶ τὸν κόσμον με ἠνάγκασε νὰ βρισκῶμαι ἡ φύσις· θεὰ ἀρχαία γίνομαι ἂν μάναγραμματισθῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

679. Γωνία.

A + + + = Δίμνη
+ S + + = Ἀρχαία θεὰ
+ T + + = Ρωμαῖος φιλόσοφος
+ H + + = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
P + + + = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημόστ. Ι. Τηλέου

680-685. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο οἰκονόμοις γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις: ὕψος, ἰσχύς, ἄγνος, κῆτος, δειλός, ταῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυμνοῦ

686. Φωνηεντόλιπον.

— γρμνν-πρς — — βλπ-βλπν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐρ. Αναστασιάδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 καὶ 26 Ὀκτωβρίου 1896

562. Ἐνυδρίς. (ἐν-υ-δρῖς). — 563. Φοινίξ, (Φ-νύξ). — 564. Τὸ γράμμα P. 565. ἡ σκούφια. 566. ΑΘΗΝΑ 567. Π Υ Π ΘΗΡΑ Ε Π Ρ ΗΡΑ Ρ Ε Ο ΝΑ Ι Ο Ρ Α Σ

568-569. 1. Λύκος, λῆκος, Ε λῆλος, ἄλλος, ἄλγος, Ἄργος. ἀργός, ἀρνός, ἄμνος. 2. Σπάρος, Δ σπός, πόρος, πόλος, ὄλος, ἄλλος, ἄγος, ἀγός, ἀργός, σαρτός. — Σ

570-574. Γνωμένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Δ, Κ σχηματίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις: δίκαιος, δόκιμος, δράκων, κῆτος, Κάδμος. — 575. Ἡ σιὰ. — 576. ΙΑΙΟΝ, ΘΗΒΑΙ. (1, Ιάφεθ. 2, Λώβη. 3, Ιώβ. 4, Οργυία. 5, Νυνί). — 577. Καὶ διδάσκαλος ἐπιστολογραφία; ἡ «Διάπλασις». — 578. Τὴν κακίστην δουλείαν οἱ ἀκρατεῖς δουλεύουσιν.

579. Γαρούνας, (γάρ, οὖν, ἄς). — 580. Ἄνθη, πάνθηρ. — 581. Ἐπαμεινώνδας, (ἐπ' ἀμεινών, δας). — 582. Ἡ κεφαλὴ. — 583-584. 1, Χείρων, εἰρων, ὄρων, ὄρον, ὄρος, ὄσος, νῆσος, Νέσος. 2, Τάφος, τύλος, τέλος, ἔλος, ἦρος, ἦρος, ἦρας, αὔρας, αὔρα, λύρα, λύσσα. 3, ἡ 585-588. 1, ὁ Ἰούδας. 2, ὁ Ἀττίλας. 3, ἡ Ζακύνθος. 4, τὰ Ἰμαλάια. — 589-593. 1, Κερασσοῦς. 2, Λάμφακος. 3, Νίκαια. 4, Τραπεζοῦς. 5, Φάκατα. — 594-598. Γνωμένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Π, Ρ σχηματίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις: πατήρ, ῥῆμα, Κύπρος, παρών, πράξις. — 599. ΚΟΡΩΝΗ. (1, Κέρκυρα. 2, Ἀδριανούπολις. 3, Κύρος. 4, Ὄως. 5, Δανία. 6, Κρητή).